

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 19 de juliol del 1933

SUMARI

A les cinc i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior. •

Es dona compte de l'acord pres en la sessió secreta, celebrada en el dia d'ahir, denegant el suplicatori per a processar el Diputat senyor Comorera.

Ordre del dia;

Pregunta del senyor Duran i Ventosa al senyor Conseller de Governació relativa al traspàs dels serveis d'Ordre Públic.

Resposta del senyor Conseller de Governació.

Rectificacions dels senyors Duran i Ventosa i Conseller de Governació.

Voces rectificacions dels senyors Duran i Ventosa i Conseller de Governació.

Prec del senyor Fronjosà al senyor Conseller d'Economia sobre unes anomalies en una instal·lació industrial de la ciutat de Manresa.

La Mesa fa avinent que transmetrà el prec a l'esmentat senyor Conseller.

Prec del senyor Vidal i Guardiola al senyor Conseller de Finances sobre el traspàs de serveis de caràcter financer.

Resposta del senyor Conseller de Finances.

Rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Conseller de Finances.

Lectura d'un Projecte de Llei referent a l'aprovació d'un suplement de crèdit per a pagament de crèdits reconeguts.

Lectura d'un Projecte de Llei referent a la creació d'una Comissió encarregada de l'Estudi de les finances municipals i les exaccions pròpies dels Municipis.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent al Projecte de Llei sobre Repartiment general d'utilitats.

El senyor Farreres i Duran parla en nom de la Comissió.

El senyor Vidal i Guardiola consumeix un torn en contra de la totalitat.

Resposta del senyor Farreres i Duran per la Comissió.

Intervenció del senyor Conseller Primer.

Rectificació del senyor Vidal i Guardiola.

Es suspen el debat.

Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

El senyor Soler i Bru parla en nom de la Comissió.

El senyor Tallada consumeix un torn en contra de la totalitat del dictamen.

Resposta del senyor Soler i Bru per la Comissió.

Rectificació del senyor Tallada.

Se suspen el debat i resta en l'ús de la paraula el senyor Comorera.

Ordre del dia per a la sessió de dijous.

S'aixeca la sessió a dos quarts de nou i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc i cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyor Conseller Primer i Consellers de Governació i de Treball i Obres Públiques.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Es dona lectura a l'acord pres en la sessió secreta celebrada en el dia d'ahir, referent al suplicatori per a processar el Diputat senyor Comorera.

(Un senyor Secretari llegeix el següent :)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió de Suplicatoris sota la Presidència del senyor Gonçal Ibars i Messeguer amb assistència dels Vocals senyors Josep Andreu i Abelló, Enric Canturri i Ramonet, Francesc Farreres i Duran, Joan Ventosa i Calvell i Joan Rovira i Roure; actuant de Secretari el senyor Carles Gerhard i Ottenwaelder, per tal de dictaminar el Suplicatori que li adreça el senyor Josep Barba i Borret, Jutge municipal, accidentalment d'Instrucció, del Jutjat número 15 d'aquesta ciutat, per a processar el Diputat senyor Joan Comorera i Soler i examinats els antecedents del cas, la Comissió unànimement estima que no procedeix la concessió de l'esmentat Suplicatori i en conseqüència proposa al Parlament que se serveixi denegar-lo.

Palau del Parlament, 18 de juliol del 1933.
— El President, Gonçal Ibars. — El Secretari, Carles Gerhard.»

El Sr. PRESIDENT: El dictamen va ésser aprovat per unanimitat en la sessió secreta d'ahir.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El traspàs dels serveis d'ordre públic

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Fa cosa de dos mesos el Diputat que té en aquest moment l'honor d'adreçar-se al Parlament, es va permetre fer una pregunta al senyor Conseller de Governació, que, substancialment consistia en saber quin criteri tenia el senyor Con-

seller de Governació, i, per consegüent, tot el Govern de la Generalitat de Catalunya, respecte a l'eficàcia pràctica que hauria de tenir l'immediat traspàs de Serveis d'Ordre Públic a la Generalitat.

En aquella ocasió, vàrem tenir la satisfacció de sentir de llavis del senyor Conseller de Governació, unes afirmacions optimistes, en el sentit de creure que no pas al cap de pocs dies d'haver-se fet aquest traspàs, però sí dintre d'un termini breu, esperava el senyor Conseller de Governació que si la Generalitat de Catalunya tenia al seu càrrec els serveis d'ordre públic, podrien cessar bastant ràpidament els espectacles deplorabilíssims que estàvem presenciant a la ciutat de Barcelona. I el cert és que des d'aquella sessió, memorable en cert sentit, en què vàrem tenir el gust d'escoltar aquestes paraules del senyor Selves, aquests espectacles depriments i tristíssims que s'estan donant constantment en els carrers de la ciutat de Barcelona, han vingut accentuant-se encara més. Els atracaments, els crims vulgars, l'explosió de bombes i tota mena de delictes de caràcter comú, encara que en alguns moments puguin semblar encoberts per una falsa ideologia política, s'han vingut repetint un dia i un altre dia. I amb tot això, ens hem trobat que han passat dos mesos i aquest traspàs de Serveis que crèiem realitzat ja des del moment que s'havia constituït la Junta de Seguretat de Catalunya, no s'ha realitzat encara.

Té això una gravetat extraordinària, senyors Diputats, perquè si en tots els serveis públics les interinitats són perilloses i molt greus, ho són més encara en assumptes d'aquesta naturalesa. Observem que després de deu mesos que està concedit l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, cap dels serveis transcendents i importants que aspiràvem obtenir pel nostre Govern, s'ha concedit encara. Aquesta interinitat, com dic, és molt greu en determinats serveis, com en els serveis de justícia, l'administració dels quals no està encara a l'alçada que desitgem tots i que al país li convé; i en els serveis d'Obres Públiques, que són serveis que per naturalesa pròpia de la Generalitat mateixa podria ja haver-se realitzat el traspàs d'una forma millor del que s'ha obtingut, accentuant-se la millora dels serveis generals del Govern de Catalunya, i completant-se amb els serveis que l'Estat ens ha de traspasar. I si en tots aquests serveis la interinitat és dolenta, és molt poc convenient, la interinitat és molt més greu quan es tracta de serveis que afecten a la se-

guretat de tots els ciutadans de Catalunya. I, no obstant, senyors Diputats, ens trobem amb què s'han concedit alguns traspàsos, que al cap i a la fi, el fet de què s'hagués retardat quelcom els mateixos, no hauria ocasionat cap perjudici a Catalunya. En aquest ordre podem esmentar, com a exemple, el servei de pesos i mesures, el traspàs del qual podia haver-se retardat alguns mesos sense cap mal per a Catalunya; i així altres serveis de poca importància — i consti que en dir això no em refereixo ara a l'Administració Local —, que aquests serveis jo considero que tenen molta importància.

Aquests dies s'ha parlat molt a la premsa, s'han sentit declaracions d'homes públics eminents de Catalunya i de Madrid, referint-se a les dificultats que hi hagin pogut haver per a efectuar el traspàs d'aquests serveis d'ordre públic; però jo crec que en atenció a la seriositat del Parlament de Catalunya, aquí no hem d'anar a portar aquests — permeteu-me la frase encara que no sigui gens catalana — *dimes y diretes*, que si hi ha hagut un que ha dit i altre que també ha dit i que si les dificultats estan en tal o qual persona. Prescindim de tot això.

No vull fer referència a cap anècdota; però en pensar que fa dos mesos que es donava com a segur l'immediat traspàs de Serveis, i aquest traspàs de Serveis en aquesta forma no té encara cap eficàcia ni realitat, haurem de convenir en què deuen haver-hi dificultats d'algun altre ordre; dificultats d'algun altre ordre que els que som catalanistes de tota la vida — i perquè la nostra vida és ja llarga, portem molts anys de catalanisme — no ens estranya, perquè nosaltres no hem cregut mai que una simple transmutació de les institucions polítiques canviés la naturalesa de les coses i dels homes; i les dificultats fonamentals amb què ha ensopegat Catalunya per a la consecució de les seves realitzacions, és molt explicable que persisteixi encara i necessitem tots molta paciència, molta habilitat i molta voluntat per a vèncer aquestes dificultats i fer que no arribin a ésser insuperables.

Volem dir amb això, per consegüent, que la Minoria de Lliga Catalana es fa perfecte càrrec de l'existència d'aquestes dificultats. Però, ¿quina gravetat tenen aquestes dificultats? ¿Quina realitat, quina transcendència tenen? I és en aquest punt on em permeto fer el prec al senyor Conseller de Governació i en la seva representació a tot el Govern de la Generalitat, de què ens parli amb sinceritat i ens digui amb tota claredat si existeixen o no existeixen aquestes dificultats d'aquest ordre i d'aquesta transcendència.

Fem aquest prec, senyor Conseller de Governació, perquè recordant aquelles paraules, recordant aquelles frases optimistes de la V. S. en la sessió de fa dos mesos a la qual m'he referit, tot Catalunya ha de saber si és veritat que el Govern de la Generalitat creu que una vegada tingui al seu càrrec aquests serveis d'ordre públic canviarà l'estat de la seguretat dels ciutadans catalans. ¿Com és possible que si el senyor Conseller de Governació i tot el Govern de la Generalitat té aquesta convicció i aquest optimisme no s'hagi fet més d'allò humanament possible per a arribar a obtenir aquest traspàs de serveis que hauria d'ésser la garantia de la seguretat que avui ens falta?

Nosaltres, i amb nosaltres una gran part de l'opinió catalana, no pot dubtar ni per un sol moment, de què el Govern de la Generalitat ha emprat tots els seus esforços i tota la seva habilitat per a aconseguir que immediatament es realitzi aquest traspàs de Servei, pel mateix, com dic, que creiem que aquest traspàs de serveis ha de tenir l'eficàcia a què abans he fet al·lusió. Però pot succeir que, malgrat aquesta habilitat i aquests esforços, existeixin dificultats insuperables, i aleshores se'ns plantejaria aquest problema: ¿No fóra millor que si aquestes dificultats són tan grans, si existissin aquestes dificultats insuperables, vingués el Govern de la Generalitat aquí, i amb valentia digués: «Parlament de Catalunya; ciutadans catalans: nosaltres ens trobem en el moment actual amb què no tenim la seguretat ni la possibilitat de què s'arribi a realitzar aquest traspàs de Serveis amb l'eficàcia necessària per a assegurar el compliment d'aquelles nostres aspiracions optimistes que havíem expressat»? Si així és, si existeixen aquestes dificultats, tingueu aquest valor i digueu que resoltament nosaltres no podem donar aquesta tranquil·litat a la ciutat de Barcelona i a tot el poble de Catalunya, perquè ens trobem amb dificultats d'altre ordre.

Aleshores, si així ho feu, nosaltres no diem si us absoldrem o no, perquè dependrà de les proves que tinguem de la vostra habilitat i dels vostres esforços, dependrà de les proves del que hagi fet; però almenys nosaltres reconeixem la valentia de la vostra actitud. Aleshores pensarem que no es perdrà tot, perquè és preferible, senyor Conseller de Governació i senyors Diputats, és preferible, repetixo, que no s'arribi a tenir aquest traspàs de Serveis, a què s'hagi de tenir en condicions d'ineficàcia. Pensem que són moltíssims els que desitjarien que aquestes coses es fessin malament, que són moltíssims els que desitjarien que la Generalitat de Catalunya fracassés. Nosaltres no som d'aquests. Tinguin la responsabilitat els uns, la tinguin els altres, compleixi cadascú amb el seu deure, però nosaltres no desitgem que es facin malbé les conquestes de la Catalunya política, i el pitjor que podria ocórrer seria un fracàs de la nostra autonomia.

Deia molt bé el senyor Conseller de Governació, en la sessió a què abans he fet referència: «Nosaltres considerem que els serveis d'ordre públic passats a la Generalitat han d'ésser la demostració de l'aptitud del poble català per a governar-se a si mateix.»

Doncs per això, si aquests serveis no se'ns poden confiar amb totes les garanties d'eficàcia, val més que ho ajornem. Amb interinitats, no, val més que podem dir al Govern de Madrid: «Govern de Madrid, ja que no ens vols donar els serveis o bé poses dificultats per a la prestació d'aquests serveis d'ordre públic, tu ets el responsable de tot el que ocorre.»

Però en el dia d'avui estem en aquesta interinitat i ens trobem que des de Madrid deuen dir: Tot això va a càrrec de la Generalitat de Catalunya, i des d'aquí, determinats organismes, deuen dir: És que nosaltres depenem del Govern de Madrid; i entre uns i altres, entre si la responsabilitat recau a ponent o aquí, la víctima de tot això és la ciutat de Barcelona, les víctimes de tot això són els ciutadans catalans.

Jo pregaria al senyor Conseller de Governació

que ens parlés amb tota claretat. ¿Mantè els optimsimes que tenia fa dos mesos? ¿Creu en què els serveis d'ordre públic seran confiats a Barcelona amb totes les condicions d'eficàcia per a garantir la seguretat dels ciutadans catalans? ¿Amb quins mitjans compta? Això és el que jo desitjaria sentir de llavis del senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Senyors Diputats: Jo que particularment sóc un home essencialment optimista, he de tornar a afirmar aquest optimisme sobre el traspàs de Serveis.

Indiscutiblement, pel que s'ha vist des d'aquests dos mesos de què parlava l'honorable senyor Diputat que m'ha interpellat, hi han hagut dificultats dintre la gestació del traspàs de Serveis d'Ordre públic.

Jo desitjaria que tots els senyors Diputats, i especialment els que formen les oposicions, tinguessin un concepte clar de la meua sinceritat. Tinguin la seguretat de què si un moment arribés en el qual calgués dir les coses pel seu nom, jo com a Conseller de Governació recabaria la responsabilitat per a dir aquestes coses pel seu nom i perquè ningú es portés a engany.

Hi ha hagut dificultats i és natural que hi hagin estat, perquè els punts del Govern de la Generalitat de Catalunya no concordaven exactament amb els punts del Govern de la República i ha estat llavors quan el Govern de la Generalitat s'ha vist en la necessitat — que ha cregut que era el compliment d'un deure patriòtic — de defensar aquesta autonomia que hem conquerit. Ha oposat els punts que entenia favorables a Catalunya, davant dels del Govern de la República que no concordaven amb el concepte d'autonomia que té el Govern de la Generalitat. I això ha ocorregut amb la tramitació d'un Reglament interior de la Junta de Seguretat.

La Junta de Seguretat és l'instrument consultiu, d'informació, pel qual s'aniran transmetent els serveis d'Ordre Públic a Catalunya. Nosaltres hem de donar el nostre criteri claríssim sobretot en aquelles coses que no afectessin aquesta autonomia de Catalunya i llavors és públic i notori que ens hem trobat amb unes dificultats d'apreciació.

S'ha dit a la premsa i l'honorable President de la Generalitat de Catalunya també ho ha manifestat, i això ha estat el motiu de reiterats viatges a Madrid per tal d'arribar a uns punts concordants per la tramitació d'aquest Reglament de la Junta de Seguretat de Catalunya, i jo tinc la satisfacció de dir al Parlament de Catalunya — i dir-ho al Parlament de Catalunya és com abocar-se dintre del cor de Catalunya — que les dificultats presentades amb motiu de tal Reglament han estat superades, han estat vençudes, i avui, després del treball anònim, del treball que mai ningú podrà donar-se'n compte del que representa, sobretot quan es porta a terme sota una responsabilitat ben directa, i que hem fet d'una manera anònima i inconeguda, treball fet per tal de superar aquestes dificultats, aquestes, al nos-

tre entendre i al del Govern de Catalunya, en donar el beneplàcit al Reglament, han estat vençudes definitivament.

Però el senyor Duran i Ventosa ha plantejat un altre problema paral·lel al d'aquestes dificultats.

Si les dificultats haguessin estat reduïdes a l'oposició de determinades persones sobre qüestions d'Ordre Públic, entenc que dintre del Partit que té la responsabilitat del Govern de Catalunya no hi hauria hagut ningú que per una veritat o per una ambició personal d'avantposar el seu criteri particular les hagués mantingut; però nosaltres hem vist que aquestes dificultats no existien, eren únicament de caràcter teòric i han estat superades com ja he dit abans.

Continuo creient, portat d'aquest optimisme, que el dia que l'Ordre Públic estigui en mans de la Generalitat de Catalunya, canviarà essencialment l'aspecte de l'Ordre Públic a Catalunya i especialment a Barcelona.

Nosaltres com a Govern tenim un criteri clar i definitiu i jo en nom del Govern de Catalunya ho he exposat ja en aquest Parlament, però com que no em dolen penyores, no tinc cap inconvenient en tornar-ho a dir.

Es precis que en el moment que tinguem l'Ordre Públic l'imposem i caldrà que això es faci per tots els mitjans que autoritzin totes les facultats d'autoritat, caldrà que per aquests mitjans s'imposi l'Ordre Públic, portant la pacificació als esperits i portant l'acció de Govern fins on calgui i com calgui. Caldrà que Catalunya se senti amb la serenitat i amb el repòs dels homes que tenen una responsabilitat tan gran com ho és la responsabilitat de l'Ordre Públic a Catalunya.

Nosaltres entenem, i d'això en fem una qüestió estricta de Govern, que l'ordre públic és una qüestió essencial per a l'autonomia de Catalunya, que cal imposar-lo i que és un factor moral destruït a mans de les persones que no l'han sabut imposar. Nosaltres entenem que ja és hora de què es digui clar, i que és qüestió de què ningú es cridi a engany, que nosaltres tenim aquesta responsabilitat i que la volem tota i plena, perquè sabem que en les nostres mans, en les mans del Govern o del que sigui Govern, Catalunya trobarà la seguretat personal que ha perdut de molts anys ençà, ja que no es tracta d'un problema de dos o de tres anys, sinó que ve de lluny i cal atacar-lo en la seva pròpia rel.

Hi ha problemes que no es poden plantejar d'una manera esporàdica donat el seu entronc amb altres qüestions i només una veritable atenció i un gran patriotisme poden fer que un Govern català que vulgui destruir això, pugui aconseguir que la seguretat pública a Catalunya sigui un fet.

Comprenem nosaltres aquest problema i no tenim cap inconvenient en recabar aquesta responsabilitat, i tingui en compte Catalunya i el meu interpellant que el Govern de la Generalitat té la seguretat de portar això endavant. Jo això ho crec, encara que no puc ésser més explícit en aquestes manifestacions que podrien portar una molèstia en les negociacions amb el Govern central i no és convenient això.

Comprenc que aquest ordre públic serà ràpi-

dament un fet per a Catalunya, així que tingui en les seves mans aquests serveis i pugui estudiar les causes de les perturbacions que hi ha dintre de la nostra ciutat i les resoldrà. Aquesta és la nostra voluntat; imposar aquest ordre públic que reclama tot Catalunya, que nosaltres creiem representar.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats i senyor Conseller de Governació: Per una banda, he escoltat amb satisfacció el referment de la nota d'optimisme en les mesures que es podrien prendre per assegurar la tranquil·litat de la ciutat de Barcelona, i en conjunt de Catalunya, que ens ha fet el senyor Conseller de Governació. N'he de deduir de les seves paraules que espero — i no vull entrar en aquesta nuvolosa que ell es reserva molt justificadament fins que les negociacions estiguin acabades —; no vull entrar, com dic, sobre la manera en què aquestes negociacions es porten ni sobre el resultat que tinguin, però jo dedueixo de les paraules del senyor Conseller de Governació que crec que tindrà aquest traspàs de serveis totes les condicions d'eficàcia per a poder assegurar aquesta pública tranquil·litat. Però si per una banda aquestes paraules plenes d'optimisme del nostre jove Conseller de Governació — i subratllo la paraula jove perquè l'optimisme és més natural que vagi unit a la joventut — en canvi, potser per la raó contrària, em produeix un rebaixament d'aquest optimisme també natural meu, de l'observació que abans ha fet de què l'explicació d'haver-se trigat dos mesos en poder-se arribar a realitzar aquests treballs i aquest traspàs de serveis ha obeït a unes discussions sobre uns articles d'un reglament i no pas a dificultats de caràcter personal. Perquè diu: «això ha estat per raons d'ordre teòric». Ah!, senyor Conseller de Governació; ah!, senyors Diputats. Si quan es tracta d'un assumpte de la naturalesa de la seguretat dels ciutadans de Barcelona, raons d'ordre teòric poden deturar durant dos mesos una resolució, malament estarem els ciutadans de Barcelona si no tenim la seguretat absoluta de que les discussions o les discrepàncies d'ordre teòric no han d'ésser fetes a costa de les nostres espatlles. És veritablement deplorable que per la discussió d'aquest reglament al qual vàrem fer una petita referència en aquella sessió de fa dos mesos, en què aleshores el senyor Conseller de Governació ens va dir, com a demostració del seu propi treball, que tenint quinze dies per a la presentació del reglament, al cap de tres o quatre dies havia fet ja el seu treball personal. Si el treball personal, que era el més difícil, es va poder fer amb tres o quatre dies, la discussió sobre aquests problemes d'ordre teòric han durat dos mesos. No vull aprofundir respecte d'aquest particular, senyor Conseller de Governació, perquè he de respectar la llibertat de les seves negociacions en el dia d'avui amb el Govern de Madrid; però hem d'acollir, com dic, amb un rebaixament d'optimisme la constatació de l'existència d'aquestes importants dificultats; constatació que és més greu perquè jo comparteixo l'opinió del senyor Conseller de Governació respecte a les dificultats que tenen tots els problemes de l'ordre públic.

Efectivament, senyors Diputats, jo crec que el problema de l'ordre públic no consisteix senzillament en que un senyor, Governador civil, Cap de policia, Conseller de Governació, President del Consell de Ministres, el que sigui, que faci un ban anunciant penes severíssimes per a tots els que facin tals o quals transgressions de la Llei. No: És un problema complicadíssim, intrincadíssim i d'una complexitat tan extraordinària que no ha de bastar la simple acció d'un home, sinó que ha d'ésser un veritable entrelligament de l'acció de tots els organismes. I en això és en el que trobem a faltar aquesta demostració d'una prevenció de la necessitat d'aquest entrelligament de tots aquests organismes. Veig molt difícil l'assegurament de la tranquil·litat pública a Barcelona simplement per una acció de policia. Aquesta acció ha d'anar ajudada no solament per aquesta obra d'educació moral de què s'ha parlat moltes vegades i que té una eficàcia molt més petita del que molts creuen, sinó que ha d'anar ajudada, sobretot, per un concurs intel·ligent, actiu i ben preparat dels Tribunals de Justícia. ¿Per què en la immensa majoria dels pobles d'Europa els problemes d'ordre públic no existeixen? Doncs, senzillament: perquè l'infractor d'aquest ordre públic al cap de dos dies, al cap de quaranta-vuit hores, queda castigat. Aquí ens limitem, la major part de les vegades, a creure que la conservació de l'ordre públic consisteix, senzillament, en agafar una pila d'homens en un moment donat i en deixar-los anar al cap d'uns quants dies. Si això hagués de fer el senyor Conseller de Governació, li auguraria un veritable fracàs. És necessari aquest entrelligament d'aquesta acció policíaca amb l'acció dels Tribunals de Justícia. Bé — em dirà potser el senyor Conseller de Governació —, és que els Tribunals de Justícia no depenen de nosaltres. Ah!, precisament és una de les coses de què ens queixem. Fa deu mesos i tampoc no tenim aquest traspàs de serveis de l'Administració de Justícia. Tampoc no hem vist aquesta acció conjunta, una part de la qual cal realitzar a Barcelona i l'altra part a Madrid. I no digueu que nosaltres no tenim cap relació amb el Govern de Madrid. Sí; perquè ciutadans espanyols ho som tots, i vosaltres més que més, perquè teniu davant del Govern de Madrid la representació autèntica, la representació legal, de tota la collectivitat catalana.

Es necessari que vingui una acció total. Per aquesta acció total sí que podeu comptar sempre amb la Minoria de Lliga Catalana, però pensant també que l'heu d'anar demostrant a cada moment, i que us podrem fer un retret si en el temps necessari no aneu preparant totes aquestes coses.

I permeti'm per acabar, el senyor Conseller de Governació, que digui que hem llegit avui precisament la creació — diu — d'una escola preparatòria de policia. Jo no sé si ha sortit en alguna altra ocasió altre Decret anterior a aquest. ¿No hi ha més Decret que el del dia d'avui? Si no hi ha més Decret que el del dia d'avui, permeti el senyor Conseller de Governació que li indiqui l'estranyesa que m'ha causat que primer es cridi els futurs alumnes d'una escola abans que s'hagi anunciat la manera com quedarà organitzada i constituïda aquesta escola. Ja dic que si és que hi ha un Decret anterior, li demano perdó al senyor Conseller de Governació. Jo l'ignoro. Jo no conec més que aquest Decret d'avui, i en aquest Decret d'avui es fa un anunci perquè hi pugui ha-

ver uns concursants a una determinada escola i encara no se sap aquesta escola ni com es constituirà, ni com queda organitzada, ni quins professors hi haurà, ni qui haurà d'ensenyar allí. Perquè tot això s'hauria pogut haver fet molt abans. Jo comprenc que amb aquests deu mesos de preparació des d'haver-se dictat la Llei d'autonomia de Catalunya s'haurien pogut fer molts treballs que ara serien molt útils. El passat, passat queda. Però perquè no ens succeís d'aquí endavant, em permetré recomanar al senyor Conseller de Governació i a tot el Govern de la Generalitat de Catalunya que pensi que totes les coses necessiten la seva preparació i que vagi preparant ja des d'ara tota aquesta obra de conjunt: obra de policia, obra de justícia i obra de educació, que sense aquests tres elements no obtindriem pas la seguretat que volem per a tots els ciutadans de Catalunya. (*Molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Breument, senyors Diputats, per a aclarir un dels extrems que ha exposat el senyor Duran i Ventosa. Jo he de manifestar-li d'una manera categòrica de què hi han hagut dificultats en l'aprovació del reglament de la Junta de Seguretat, aquestes dificultats potser més que la discrepància teòrica han estat produïdes per l'estat general de la situació de la política espanyola. No desconeixen els senyors Diputats, que durant la tramitació de tots aquests afers, la situació de la política espanyola, la del Govern de la República, ha sofert modificacions. Entremig de tot això ha vingut la tramitació d'una crisi i tot plegat ha produït aquest retard. Això no significa pas que el Govern de la Generalitat de Catalunya hagi descurat ni la més petita de les ocasions per a fer aquelles gestions necessàries perquè aquest traspass s'hagués fet amb la més ràpida possibilitat efectiva. Això és el que nosaltres hem portat a cap. Les VV. SS. no ho desconeixen. Ha estat una cosa pública; no ha estat pas d'aquelles coses portades d'una manera amagada, sinó que ha estat públic de què el Govern de Catalunya vol aquesta responsabilitat sobre les qüestions d'ordre públic.

Respecte a l'entrelligament que exposava el senyor Duran i Ventosa, aquest entrelligament que ell abastava dos extrems, l'extrem de l'acció policíaca i l'extrem dels Tribunals de justícia, i deia que no bastava solament una acció efectiva i d'eficàcia de policia, sinó que era necessari que els Tribunals de justícia actuessin i que no restessin en la impunitat els presumptes malfactors, li he de dir que a aquests dos punts em permeto afegir-hi un tercer. És necessari, ultra de l'acció policíaca, ultra de l'acció dels Tribunals de justícia quan vinguin traspasats els serveis de justícia a Catalunya — amb gran celeritat, dintre de pocs dies serà ja competència del Govern de Catalunya —, un tercer factor que voldria que la Lliga Catalana no desconegués, el factor de les lleis socials, aquella sèrie d'aspectes que té el problema, que ha de resoldre el Govern autònom de Catalunya, que ha de resoldre el Parlament de

Catalunya, que per a mi i per a tot Catalunya són puntals de la verdadera pau i de la verdadera tranquil·litat ciutadana. Voldria que la V. S. no volgués desconèixer aquest tercer factor; és un factor molt essencial que la V. S. ha silenciats. No solament és necessària l'acció policíaca i dels Tribunals de justícia, sinó l'acció coordinadora de totes aquelles Lleis, de tota aquella preceptuació social per a portar aquesta tranquil·litat.

Respecte al darrer extrem, a l'extrem de l'escola de policia, jo li diré a la V. S. que el Decret que ha citat és l'únic Decret que ha sortit. Però en aquest mateix Decret, en el seu articulat, ja es diu que s'autoritza al Conseller de Governació per a publicar totes aquelles ordres que consideri necessàries per a l'aplicació d'aquest Decret. Nosaltres anem a crear aquesta escola de policia no amb l'esperança ni amb la idealitat de què aquesta escola de policia sigui tot el que s'hagi de fer per portar la tranquil·litat i la pau a Catalunya; és un inici solament del que nosaltres entenem que cal fer. Fins ara no ho podíem fer; ara hi ha una Junta de Seguretat, una cosa amb l'altra van estretament lligades; no s'ha de voler desconèixer l'acció de la Junta de Seguretat creada pel Decret del Govern de la República amb el que significa una escola preparatòria de la policia del Govern de la Generalitat; i jo dic perfectament en el preàmbul de l'articulat i he dit personalment en unes manifestacions fetes als periodistes, de què aquesta escola de policia només anava a proveir aquella sèrie de vacans, aquella sèrie de llocs no ocupats de policia, i per a donar-li aquella eficàcia que nosaltres entenem que s'ha de donar a l'acció policíaca del Govern de Catalunya. És necessari que els homes catalans, que els homes d'idealitat, vulguin emprendre la missió policíaca amb aquell interès patriòtic i amb aquell alt sentit de pàtria que han de tenir tots aquells que tenen l'obligació de conèixer els problemes de Catalunya, especialment els que s'han creat a Barcelona, i volguer-los resoldre'ls. Anem a crear una escola, creiem tècnicament perfecta, on hi vagi la gent que tingui per a nosaltres la garantia d'una preparació adequada. Amb aquesta escola, amb els alumnes que surtin, amb la coordinació que ha d'existir necessàriament amb la Junta de Seguretat, nosaltres creiem que podrem omplir els quadros que han quedat buits en la policia de Barcelona, per a poder portar amb tota eficàcia aquest ordre públic que tots nosaltres desitgem i necessitem.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Observi el senyor Duran i Ventosa que ja ha rectificat una vegada i que es tracta únicament d'una pregunta. De tota manera, pot parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Una segona rectificació, ja sé que solament per condescendència de la Presidència, pot concedir-se, trancant-se d'un prec, però com què el senyor Conseller de Governació m'ha fet càrrecs per no haver parlat de les Lleis socials, li diré que ho havia fet expressament; perquè jo, que respecto totes les idees, inclús l'anarquisme més exagerat quan és defensat de bona fe, crec que proferiria una ofensa als partidaris de determinades idees, per lluny que estiguin amb les meves, si tractés de confondre'ls amb aquells que

van a fer un atracament a un banc o un delict vulgar. (*Protestes i rumors en la Majoria.*) Crec que aquí del que es tracta és de criminals vulgars; allò altre ha d'ésser objecte de la preocupació de tots els Governos, però el que és greu en el dia d'avui és la criminalitat vulgar, algunes vegades dissimulada per idees que probablement no es tenen.

(*Alguns senyors Diputats pronuncien paraules que no se senten clarament.*)

El Sr. FRONJOSA: Criminal és l'inspirador!

El Sr. DURAN I VENTOSA: En quant a la resposta que m'ha fet el senyor Conseller de Governació, precisament abundo en el convenciment de que és absolutament necessari fer la preparació de policia, que ha de tenir una naturalesa, una formació, una educació especial, diferent de les condicions que podia tenir la policia quan depenia del Govern de Madrid. Precisament per això — no ho prengui com a censura el senyor Conseller de Governació — és que desitjava saber en què havia de consistir aquella escola, perquè el que m'ha estranyat és l'anunci d'una obertura d'una escola i l'oferiment de llocs abans de què se sàpiguen com quedarà organitzada ni què s'hi ensenyarà.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Brevissimament: M'he donat perfectament compte, senyor Duran i Ventosa i senyors Diputats, de la finta que la V. S. ha volgut fer al Conseller de Governació en dir-me que ell, d'una manera deliberada, no havia volgut parlar de qüestions socials. Senyor Duran i Ventosa: tingui la bondat de voler reconèixer que no era aquesta la meua idea; jo no confonc ni puc confondre com a home d'esquerra, menys que la V. S., el que són conflictes socials amb el que és delinqüència vulgar. No és aquesta la meua idea. Sé que a Barcelona i a Catalunya hi han hagut perturbacions de caràcter social que han derivat en conflictes d'ordre públic; és aquí on s'ha de fer una llei, on s'han d'aplicar les Lleis socials ja existents, perquè hi hagi tranquil·litat i pau, perquè la tranquil·litat no solament és a dalt, sinó a baix, amb aquestes Lleis que és tan necessari que s'apliquin.

Després, respecte a la qüestió de l'escola de policia, he de dir-li a la V. S.: Vegi amb aquest Decret, amb aquesta rapidesa de voler fundar una escola de policia de la Generalitat de Catalunya, la necessitat que té el Govern de la Generalitat de Catalunya en portar elements necessaris per a cooperar en aquesta acció de l'Ordre Públic. Nosaltres hem dit i ho hem repetit, que aquesta escola estava estretament lligada a la Junta de Seguretat, abans no la podíem crear, ara la creem, anem a avançar un temps; no diguin que estem inactius davant els efectes que es produeixen. Nosaltres hem donat un termini de presentació de sollicituds per part dels futurs elements polítics de la Generalitat de Catalunya; després vindrà el període de selecció; tot això representa més d'un mes de temps. Nosaltres necessitem tenir això fet abans que no passin a Catalunya les qüestions d'Ordre Públic. Si demà, demà passat, vinguessin les qüestions d'Ordre Públic, les VV. SS. dirien: encara no teniu l'instrument necessari per

a poder realitzar aquesta acció d'ordre públic, i nosaltres ens avancem a la crítica creant aquesta escola de policia que compta amb elements preparats pel dia de demà poder fer aquest entroncament dintre la policia general, o sigui elements completament preparats, afectes i adictes al que entenem ha d'ésser la tranquil·litat de Catalunya, aquest ordre que nosaltres volem per damunt de totes les coses. (*Molt bé, en la Majoria.*)

Anomalies en una instal·lació industrial

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. COMORERA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Comorera, aquest debat no es pot convertir en interpellació.

El Sr. COMORERA: Com que ha pres una volada d'interpellació, m'he cregut en el deure de voler expressar la nostra opinió.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Comorera, en aquest cas li reservaré la paraula per a un altre moment perquè pugui aprofitar un prec similar per a manifestar la seva opinió. Però ja comprendrà que la Presidència no pot autoritzar un debat antireglamentari i convertir en interpellació aquest debat, sense l'anuència del Conseller i dels senyors Diputats que han intervingut. Jo insisteixo, senyor Comorera, que em permeti desenrotllar l'ordre del dia dintre de les pràctiques reglamentàries i parlamentàries. El senyor Fronjosà se m'havia acostat ahir anunciant-me un prec per a explicar, i jo li concedeixo la paraula.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: Nosaltres parlarem del problema que acaba de plantejar el senyor Duran i Ventosa aprofitant l'ocasió de la...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà: Jo li prego es ceneixi al prec pel qual la V. S. té demanada la paraula. Altrament és pràctica reglamentària anunciar les interpellacions als senyors Consellers i fixar amb la Mesa dia i hora per a desenrotllar-les. Si d'una manera o d'una altra la V. S. ara la plantejava, feia un manquement a les pràctiques reglamentàries i es mancaria a aquella elemental cortesia que obliga a facilitar al senyor Conseller el temps hàbil per a la preparació i per a les dades per a la resposta. Jo li prego que formuli el prec per al qual la V. S. s'havia dirigit aquí, i si la V. S. vol renunciar a formular el prec hi han altres senyors Diputats que esperen fer ús de la paraula.

El Sr. FRONJOSA: No obstant, respectant la cortesia, he de fer un prec al senyor Conseller d'Economia que no es troba aquí present i que ja me l'havia concedit, que em proporcionarà l'ocasió de dir a la Cambra que no és solament el traspàs de serveis en el que fa referència als assumptes d'Ordre Públic que a aquesta Minoria li interessa. Perquè els que no som catalanistes de tota la vida, tenim aquestes coses: quan hem de fer de catalans ens en sentim a vegades més que aquells que porten un precinte a l'esquena i que propaguen a totes hores i a tots vents la seva catalanitat.

Nosaltres creiem que l'autonomia de Catalu-

nya ha d'ésser plena i integral, i per tant no és precisament el sol traspàs de serveis d'Ordre Públic que ens interessa, sinó que ens interessa també el traspàs de serveis en el que fa referència a la legislació social, és a dir, en totes aquelles coses que les Corts Constituents de la República varen reconèixer a Catalunya que tenia facultats sobiranes per a poder entendre en elles. Precisament el prec que ha de fer al senyor Conseller d'Economia fa referència a una d'aquelles coses que el senyor Duran i Ventosa creia que eren qüestions d'ordre secundari, és precisament una qüestió que fa referència a pesos i mesures.

El Sindicat Obrer d'Indústries Elèctriques de Manresa va presentar ja a mitjans de l'any passat una denúncia a la *Jefatura Industrial*, de què l'empresa nomenada «Espectacles Monumental», de Manresa, hi havia una instal·lació elèctrica que feia possibles, degut a la manera com estava realitzada, tots els perills per als que concorreguessin a aquell local.

Referent a aquesta denúncia, el senyor Prunés, ex-alcalde de Manresa, al seu degut temps va fer una consulta a la *Jefatura Industrial*, i aquesta consulta de l'ex-alcalde de Manresa, avui Governador de Girona, fou contestada en els següents termes :

«Don Vicente González Creixach, Ingeniero de esta Jefatura Industrial, informa de que en la visita de inspección realizada a la estación eléctrica de líneas urbanas «Espectáculos Monumental», de Manresa, se ha notado : 1.º Un circuito cerrado de 2,800 W = 22 amperios con hilo de 3 + 4-3 que es conforme. 2.º Circuito abierto de 5,000 W = 40 amperios con hilo de 6 debiendo ser de 10 m/m. 3.º Circuito abierto de 4,500 W = 36 amperios con hilo de 6 debiendo ser de 10 m/m...»

I així successivament fins que arriba el final que diu :

«Resumiendo : Por las condiciones defectuosas de esta instalación «Espectáculos Monumental», de Manresa, no se le puede expedir el certificado para que se conecte la corriente suministrada por la Compañía Anónima Manresana de Electricidad.»

El present informe era fet el 18 d'octubre de l'any 1932, però es veu que aquesta empresa manresana d'espectacles té una influència tal que per damunt de tots els informes de la *Jefatura* avui encara continua funcionant amb les mateixes deficiències i amb el mateix perill per als espectadors.

Els elements interessats, els obrers d'aquest Sindicat obrer de Manresa, varen presentar quan el senyor Prunés deixà d'ésser Alcalde d'aquella localitat, a l'actual Alcalde, la mateixa denúncia, i l'Alcalde actual els hi va dir que davant de la feina que tenia amb les eleccions que s'acostaven pel novembre, potser fóra convenient que deixessin aquesta qüestió perquè després de les eleccions fóra el moment oportú per a ocupar-se d'aquest assumpte. Tant ha estat així que després del temps que ha transcorregut des de les eleccions, després d'una pila de gestions, inclús intervenint-hi Notaris de la localitat de Manresa, quan es pensaven aquests companys que la qüestió es resoluria favorablement a ells, tota vegada que ells tingueren tota aquella paciència, tota aquella bona predisposició, per no pertorbar — inclús per damunt dels seus interessos

de classe —, unes eleccions, que és una cosa que els senyors Diputats que hagin intervingut en la vida social sabran el que representa que un sindicat arreconi les seves demandes enfront d'unes eleccions, quan pensaven que això els hi serviria per alguna cosa, es despenja l'actual Alcalde de Manresa amb una comunicació que diu :

«El Ingeniero encargado por esta Jefatura de Industria de efectuar la inspección de la instalación eléctrica de "Espectáculos Monumental", de Manresa, me comunica que encontrándola de acuerdo con lo que prescribe el Reglamento vigente para las instalaciones eléctricas receptoras en el interior de fincas y propiedades urbanas, puede extenderse, y a tal efecto se ha extendido, el certificado que dicha empresa solicita.»

Així és que, el que segons comunicat del senyor Prunés era una instal·lació inacceptable, que calia arrancar i que, per tant, podia proporcionar treball a uns obrers electricistes a Manresa, segons l'actual Alcalde de Manresa — que no puc dir qui és, perquè la signatura no és llegible — resulta que és una cosa que està perfectament bé i que pot funcionar sense perill dels espectadors que puguin concórrer a aquells espectacles.

Jo denuncio això al senyor Conseller d'Economia i només voldria que a través de la Mesa o a través del senyor Conseller Primer, se'm digués a veure si aquesta empresa d'espectacles manresana està d'acord amb la legislació elèctrica d'espectacles, que mana d'una manera concreta que les empreses subministradores de fluid elèctric abans de connectar amb qualsevol finca, tinguin el document que determina la Llei aquesta en el seu article 48 que diu el següent :

«Las empresas distribuidoras de energía eléctrica no podrán suministrar ésta a las instalaciones de media o alta tensión o de un local destinado a espectáculos públicos, aunque sea de baja tensión, sin que hayan sido comprobadas e informadas favorablemente por la Jefatura Industrial de la provincia, para lo que exigirán al peticionario la presentación del correspondiente certificado antes de conectar su instalación.»

Perquè nosaltres dubtem, nosaltres coneixem la instal·lació d'«Espectacles Monumental», de Manresa, nosaltres dubtem que la *Jefatura Industrial* hagi arribat a donar el permís de funcionament, hagi arribat a donar el seu placet a la instal·lació d'«Espectacles Monumental», de Manresa. I demanem al senyor Conseller de Governació que es preocupi, perquè en el cas que aquesta Companyia subministradora d'electricitat tingui aquesta conformitat de la *Jefatura Industrial*, aquesta Minoria demana que del Parlament o d'allà on sigui, que ens ofereixi a nosaltres aquelles garanties de serietat i d'imparcialitat, es nomenin uns tècnics perquè puguin revisar si aquesta instal·lació d'«Espectacles Monumental», de Manresa, està conforme.

Jo no vull ara fer consideracions d'altre ordre, perquè no vull — i ara amb això em sento home de la Lliga, que sempre volen enlairar els debats — no vull empetitir la qüestió, però sí que no vull acabar de parlar sense dir que sota de totes aquestes qüestions de la Companyia Manresana i de la Companyia d'Electricitat de Manresa, s'a-

maguen una pila de qüestions que són fonamentalment hostils a la República, i, per tant, espero del senyor President del Parlament o del senyor President del Govern, de qui correspongui, que ja sabeu que d'aquestes coses jo no en sé gaire, que comunicui al Ministre d'Economia que faci aquelles gestions encaminades a esbrinar la situació de la instal·lació d'aquells «Espectacles Monumental», de Manresa.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec al senyor Conseller d'Economia, formulat pel Diputat senyor Fronjosà.

El traspàs de serveis de caràcter financer

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: En primer lloc, per a dirigir un prec al senyor Conseller de Finances i Conseller Primer, com he tingut el gust d'anunciar-li, perquè tingui l'amabilitat de tranquil·litzar en el que depengui d'ell la Cambra sobre uns rumors que he tingut ocasió de confirmar amb la lectura de la premsa de Madrid, respecte la intenció del Govern, i especialment del senyor Ministre de Finances, d'ajornar fins a l'exercici 1934, amb l'excusa que el de 1933 està ja molt avançat — cosa indiscutible — tot el traspàs de serveis de caràcter financer a la Generalitat de Catalunya.

Jo no comprenc com es pot parlar de traspàs de serveis de caràcter financer, quan en realitat del que s'hauria de parlar és del traspàs de les pessetes que costen els serveis traspassats o que s'estan traspassant o que es traspassaran un dia o altre; però com que es ve repetint aquest concepte, que jo considero fals, que s'han de traspassar els serveis de caràcter financer, jo agrairia al senyor Conseller Primer, que tingués l'amabilitat de dir a la Cambra, si aquests rumors dels quals es parla, que no es faran els traspassos de caràcter financer — que vol dir, la valoració de cost dels serveis ja traspassats, o a punt de traspassar-se —, fins l'any que vé, si aquests rumors són fonamentats o no.

I en relació amb aquesta pregunta jo em permetria pregar-li que tingués l'amabilitat de dir a la Cambra, o de donar ordre que vinguessin les dades, és igual, perquè nosaltres poguem saber d'una banda si una consignació de 1.850,000 pessetes d'ingressos, consignada al Pressupost de la Generalitat de Catalunya, vigent, i que té com a títol el següent: «Per la part que correspon a serveis prestats per la Generalitat de l'import dels ingressos a percebre per aquesta de l'Estat, durant l'exercici, i que corresponguin a les despeses imputables a serveis que es transfereixin, que amb consignació en el Pressupost de l'Estat no produeixin pagaments a Catalunya o els produeixin en quantitat inferior a l'import dels serveis, o sigui dels ingressos compresos entre els determinats en el paràgraf 2.º de la relació de recursos de la Hisenda de la Generalitat que estableix l'art. 16 de l'Estatut de Catalunya; però solament en la part de l'import dels esmentats ingressos que correspon als serveis que ja presta actualment la Generalitat i que motiven despeses en el present Pressupost.»

Si d'aquestes 1.850,000 pessetes Catalunya ha ingressat ja alguna cosa, perquè és, al meu entendre, evident, que despeses de les relacionades amb aquest títol que acabo de llegir, Catalunya segurament ja en vé fent. I de la mateixa manera pregar al senyor Conseller de Finances que tingui l'amabilitat d'ordenar que vinguin aquí les dades sobre el que s'ha gastat per la partida 1209, o sigui per atendre les despeses d'organització de serveis i modificació en els existents que deriven de necessitats motivades per la cessió o establiment de serveis en el període de llur traspàs per part de l'Estat a la Generalitat.

També seria d'interès, interès molt menor, naturalment, saber si s'ha gastat ja la totalitat o quina part de la partida 1208, per atendre les despeses de la Comissió mixta, perquè nosaltres no veiem resultats. Ho ha dit molt clarament el nostre estimat amic Lluís Duran, ho sap tot Catalunya, que la Comissió mixta es mou, i que viatja, i que omple els *sleepings* Madrid-Barcelona; això ho sap tot Catalunya, i ho sabem, sobretot, els que hem de viatjar sovint.

Després, havia demanat també la paraula per fer una pregunta al senyor Conseller de Governació, però potser serà més pràctic que primerament escoltem l'amable resposta del senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: Vaig a contestar, em sembla gairebé amb precisió, no les xifres, el detall per unitats...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No importa; no importa.

El Sr. CONSELLER de Finances: ...perquè de memòria és impossible saber-ho, sobretot quan no sabia avui, en venir aquí, què havia d'ésser-me demanat, les preguntes que acaba de fer el senyor Vidal i Guardiola.

En efecte, tots hem llegit en la premsa de Madrid una versió segons la qual es deia que era criteri del senyor Ministre d'Hisenda del Govern de la República espanyola, no fer els traspassos de caràcter financer fins al Pressupost de l'any que vé, però ja ha dit el senyor Vidal i Guardiola, que això no era més que una versió d'un diari, i jo puc des d'aquest moment afirmar al senyor Vidal que el Govern de la Generalitat no té avui absolutament cap motiu per creure que aquesta hipòtesi o que aquesta versió respongui a una realitat.

Al mateix temps, així com hem llegit aquestes versions, tots nosaltres hem pogut llegir també en les notes d'ampliació del Consell de Ministres celebrat ahir a Madrid, en les quals es deia que el Govern havia estat a punt d'entendre en la qüestió que fa referència al traspàs de la contribució territorial i valoració de serveis, o siguin els dos assumptes pendants que hi ha al Consell de Ministres, ja aprovats per la Comissió mixta i que fan referència a coses d'Hisenda, i que no ho havien fet perquè era tard, i que havia quedat en l'ús de la paraula per a informar primer al Consell del divendres.

Així com abans jo he dit que de la primera versió periodística el Govern no tenia cap motiu de creure

que responia a una realitat, he de dir ara, en sentit contrari, que nosaltres tenim versions de caràcter concret particular que afirmen i confirmen aquesta versió periodística de l'ampliació del Consell de Ministres, o sigui que és a coneixement del Consell de la Generalitat, que el Govern de la República no es va ocupar ahir, per manca de temps en l'ordre de despatx dels assumptes que tenia per a tramitar, d'aquestes dues qüestions, però que les deixà per a iniciar les tasques del Consell de divendres pròxim.

Aquestes dues propostes que es porten al Consell, són les dues que fan referència, com he dit abans, a la cessió de la contribució territorial i al sistema o forma de valorització de serveis. Nosaltres, avui per avui, tenim fonamentades esperances que el Consell de Ministres aprovi aquestes propostes en la forma en què foren aprovades per la Comissió mixta, però, com és lògic i natural, aquestes fonamentades esperances no poden ésser mai una seguretat, perquè prou sabem tots que un Consell de Ministres és una cosa que depèn no d'una persona, sinó de tot el conjunt, de la deliberació del Consell. Ara bé, si nosaltres tenim aquestes fonamentades esperances i ho creiem així, jo també he de dir al senyor Vidal i Guardiola que si per una d'aquelles coses que no passen per la nostra imaginació, que sols m'hi refereixo pel fet que el senyor Vidal i Guardiola s'hi referia, que jo no podria sospitar-ne la possibilitat, però si per un atzar d'aquells que jo no puc preveure es realitzés com a conseqüència d'aquestes deliberacions la negativa, a l'acord aquest de no transferir la part financera fins al Pressupost vinent, el Govern de la Generalitat des d'aquest moment ja puc anunciar d'una manera categòrica, que mai no donarà el seu beneplàcit.

Dic jo que no és aquesta afirmació feta d'una manera gratuïta, perquè no hi ha absolutament cap cosa que faci creure al Govern de la Generalitat que això succeirà així. Al contrari, totes les impressions que aquí tenim són absolutament diferents i és de creure que tal com la Comissió mixta el va aprovar, surti del Consell. Però si per un d'aquells atzars a què es referia el senyor Vidal i Guardiola a base d'informacions periodístiques que creiem fantasioses pogués resultar així, nosaltres per tranquil·litat del senyor Vidal i Guardiola i de tot el Parlament i fins de Catalunya, he de dir que nosaltres no permetríem un traspàs de serveis així, que representa unes quantioses despeses, no tingués la contrapartida natural dels ingressos que fan referència a aquestes despeses.

Es aquesta la nostra posició i per això ho diem, i creiem que el senyor Vidal i Guardiola en aquesta part de contestació concreta restarà satisfet. I mercès a aquesta forma en què es va fer el traspàs i en la qual nosaltres no creiem que hi hagi cap dany irremediable, perquè per petit que sigui el nostre crèdit pot abastar la diferència que això representa, puc dir al senyor Vidal i Guardiola que no havent-se traspassat encara la contribució territorial, mal podia haver vingut la quantitat de 1,849,000 pessetes a què ell feia referència. De manera que encara no s'ha rebut a la Generalitat cap quantitat amb càrrec a aquesta partida.

Queda després la partida 1209, i he de dir que fins avui dia hi ha fetes unes 60,000 pessetes; però també hem de dir que els compromisos previstos per aquesta partida són molt majors del que representa aquesta

xifra, perquè és intenció, fent ús de les autoritzacions de la Llei, anar transferint a aquesta partida tota una sèrie de despeses que tinguin la contrapartida natural d'ingressos, valent-se com a vehicle preferent d'aquesta partida. De manera que avui dia hi ha 60,000 pessetes i més endavant podrà haver-hi una quantitat major.

Això en quant a les preguntes concretes del senyor Vidal i Guardiola; i ara per a acabar la meva contestació, jo sols vull recollir dos punts del que deia el senyor Vidal i Guardiola, i que, com a Cap del Govern i en nom del Govern, crec que no es deuen deixar sense resposta: un dels punts, el que fa referència a la Comissió mixta, i l'altre punt el que fa referència a l'actitud general respecte al traspàs de Serveis del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En altres ocasions jo ja he fet aquí els elogis que en tot moment he cregut justos i deguts, perquè n'és mereixedora la Comissió mixta. És possible que en relació a la Comissió mixta, es vegi solament els desplaçaments, i que la part de treballs fet i preparat sigui la part que menys es vegi en l'actualitat; però jo tinc la seguretat absoluta que, una vegada estigui ultimada la tasca intensa i conscient de la Comissió mixta, en temps a venir, es reconeixerà en forma general elogiosa, el que ha fet en benefici de Catalunya; tothom jutjarà la seva conducta amb una actitud d'elogis, i de cap manera amb una actitud de censura. I he de dir més, senyor Vidal i Guardiola: jo em sento tan compenetrat amb la tasca de la Comissió mixta, que fins he enunciat moltes vegades, creient que això fóra un vertader motiu d'orgull per a mi, perquè crec que així serviria eficaçment a Catalunya, que si alguna vegada, quan sigui, deixo el lloc que ocupo ara, animat pel desig d'ésser útil a Catalunya en una tasca determinada, el que primerament faria fóra demanar un lloc en aquesta Comissió mixta, perquè en el si de la mateixa és on es pot fer un treball vertaderament fecund i eficaç per a Catalunya. I el fet de què sentim el desig de compartir les tasques de la Comissió mixta, demostra com nosaltres considerem aquestes tasques i com creiem que és beneficiosa per a Catalunya la tasca que realitza la Comissió mixta.

Respecte a altres punts que ha apuntat en les seves paraules el senyor Vidal i Guardiola respecte a la forma com vinguin els traspassos de serveis, i del que també ha parlat el senyor Duran i Ventosa, jo he de recollir en nom del Govern aquestes manifestacions que podríem dir manifestacions dels senyors de la Lliga Catalana en el sentit de creure que el Govern de la Generalitat de Catalunya està en una actitud d'excessiva transigència. I en ordre a aquestes manifestacions, he de manifestar la meva sorpresa més extraordinària, en veure que precisament ens facin aquests retrets a nosaltres i partint precisament d'aquests bancs, dels bancs de la Minoria de Lliga Catalana.

Estem segurs que si nosaltres, per a fer les coses d'una manera impremeditada, per a fer les coses de pressa, deixéssim al llarg del camí coses sense lligar degudament; si nosaltres per a fer una tasca barroera i impremeditada deixéssim

coses sense lligar o volguéssim situar-nos en un to airat de protesta i aquest to de protesta airada després no el poguéssim sostenir, i, en conseqüència vingués el fracàs, que no fóra solament el fracàs nostre en aquest cas, sinó que fóra també el fracàs de tot Catalunya, aleshores vosaltres sí que certament ens podríeu adreçar censures. Però que en els moments actuals vinguin censures dels vostres escons, després de tot el temps en què no s'ha fet gairebé res ni s'ha obtingut l'autonomia de Catalunya, després de tot això, sentir i venir amb unes impaciències per uns mesos i venir a fer-nos unes acusacions en el sentit de dir-nos que som excessivament tolerants i en excés transigents, jo des d'aquest punt de vista, he de manifestar la meua sorpresa més extraordinària, i que de totes maneres he de rebutjar aquestes acusacions. I les rebutjo venint de la Minoria de Lliga Catalana, però les rebutjaria, també, les fes qui les fes. Ja tinc dit que desarticlar un Estat unitari, és o representa una tasca de molt temps; i si rebutjaria unes acusacions així de qualsevol que les fes, encara les rebutjo amb més energia venint aquestes acusacions dels bancs de Lliga Catalana. (*Molt bé, en la Majoria i Minoria d'Unió Socialista.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vidal i Guardiola té la paraula, per a rectificar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Agraïm al senyor Conseller Primer la seva resposta a les preguntes concretes que li hem adreçat.

La primera es refereix als rumors relatius a l'ajornament del traspàs de serveis financers; i a aquest respecte el senyor Conseller Primer s'ha mostrat optimista, rotundament optimista.

El Sr. CONSELLER de Finances : No hi havia cap motiu de creure que tingués cap fonament el retard.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Això vol dir que és rotundament optimista.

El Sr. CONSELLER de Finances : Sí.

El Sr. CONSELLER de Governació : Ho som tots.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Doncs bé, senyor Selves, anava precisament a establir una espècie d'equació, que és aquesta : « Optimisme del senyor Conseller Primer sobre el traspàs del servei de finances, igual a optimisme del senyor Selves sobre el traspàs de serveis d'Ordre Públic. »

El Sr. CONSELLER de Finances : Em permet el senyor Vidal i Guardiola una interrupció?

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vidal i Guardiola : La V. S. fa ús de la paraula per un prec o pregunta, però comprendrà que amb la forma amb que desenrotlla el prec, l'està convertint en una interpellació.

El Sr. CONSELLER de Finances : Senyor Vidal i Guardiola : Em permet una interrupció?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Amb molt de gust.

El Sr. CONSELLER de Finances : Jo no he manifestat optimisme ni pessimisme sobre la qüestió del traspàs de serveis de finances. He dit que no hi ha res que ens pogués fer creure

aquesta versió sobre el cas concret d'ajornament fins a l'any que ve.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : O les meves facultats d'entendre el català són més limitades del que la meua modestia em dona a entendre, o això vol dir que el senyor Conseller Primer considera que es pot ésser optimista en el sentit de què aviat, dintre de l'any 1933, hi haurà el traspàs de serveis d'ordre financer.

El Sr. CONSELLER de Finances : Evident.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : I jo per a donar una fórmula gràfica, establia una equació i deia : « Optimisme del senyor Conseller Primer, sobre el traspàs de serveis de finances, igual a optimisme del senyor Selves sobre el traspàs de serveis d'Ordre Públic. » I ara, senyor President, respectuós sempre amb les indicacions de la V. S., no faré més que recollir les paraules, moltes d'elles greus, algunes d'elles gairebé superior al límit que jo havia posat a les meves en fer la pregunta; i procuraré dintre de la resposta ràpida a les paraules del senyor Conseller Primer no infringir els desitjos de la Presidència i del Reglament.

De manera que tornem a les paraules del senyor Conseller Primer. Podem esperar un traspàs ràpid dels serveis de caràcter financer sinó en el Consell de divendres, en un dels pròxims.

El Sr. CONSELLER de Finances : Així ho esperem.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Quant a les respostes concretes sobre xifres, desitjava saber com estava aquesta qüestió i agreeixo les manifestacions del senyor Conseller Primer.

El senyor Conseller Primer contestant a paraules que jo no havia pronunciat, ha volgut veure en les meves paraules una expressió de dubte i de pessimisme, i més encara, d'acusació que jo no havia formulat, i ha manifestat que es podia esperar de tots menys de nosaltres el que s'ha dit.

Doncs bé, jo en el cas concret del traspàs de la contribució territorial, si he fet la pregunta avui, i si he expressat no pas el meu pessimisme, però sí el meu escepticisme, escepticisme que jo crec que comparteix tot el poble de Catalunya, l'he expressat perquè recordo haver llegit unes paraules del senyor Conseller Primer en el *Full Oficial*, que jo no sé bé si és oficial de la Generalitat, de l'Esquerra o de qui... (*Rumors.*)

Els Srs. CONSELLERS de Finances i de Governació : Del Govern civil!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Ho serà per alguns efectes administratius, però no pel que va dintre del *Full*, perquè tots sabem qui omple el *Full Oficial* i qui aprofita els bombos. (*Rumors. La Presidència imposa ordre.*)

Jo recordo que el senyor Conseller de Justícia i Dret, que en qüestions d'optimisme...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vidal i Guardiola : Com pot comprendre la V. S., la Presidència escolta amb molt de gust aquestes disquisicions sobre pessimisme i optimisme, però com que no són reglamentàries, li prego que concreti.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Vaig a referir-me a unes paraules del senyor Conseller de Justícia i Dret, pronunciades a darrers de març

del 1933, sobre la contribució territorial i sobre la solució que s'hi havia donat, i en les que ell, que representa el Govern en la Comissió Mixta, deia que la solució que s'havia trobat era una filigrana i una veritable troballa.

Nosaltres, naturalment, estem esperant que aquesta filigrana surti a la llum del dia perquè tots la puguem aplaudir i únicament és impaciència el que sentim perquè aquesta filigrana que cova en el secret del *Full Oficial* des de llavors, surti a la llum pública, per això havíem fet aquesta pregunta, per a saber el dia en que la filigrana podrem admirar-la i aplaudir-la tots.

El senyor Conseller Primer ha dit que nosaltres, després de tants anys de lluitar per l'autonomia, no teníem autoritat moral, — i sinó ho ha dit exactament així, jo ho interpreto així — per a parlar d'aquestes coses.

El Sr. CONSELLER de Finances: No és això. Per a exigir presses de mesos.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però jo diré al senyor Conseller Primer que no volem, perquè no tinc l'autoritat necessària, ja que altres companys més autoritzats tenen anunciada una interpellació sobre el conjunt...

El Sr. RIERA: Que ja la fem ara.

(Rumors. Alguns senyors Diputats pronuncien paraules que no arriben clarament als taquígrafs. El senyor President imposa silenci.)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I que la farem complint amb el nostre deure de crítica.

Jo he fet aquesta pregunta i em permeto recordar — i amb això acabo, senyor President — que en aquells temps que de manera tant injusta el senyor Conseller Primer qualifica, perquè cal anar en compte en criticar sobre tot quan les coses no marxen, com no marxa l'autonomia i el traspàs de serveis per ara, en aquells temps moltes coses que representaven un profit financer considerables per a Barcelona i per a Catalunya es pogueren obtenir i s'obtingueren en períodes de temps més curts i en condicions més difícils i dolentes de les que ara tenim i no les esmentaré per no incórrer en el rigor de la presidència, però ho faig constar simplement tenint en compte que el senyor Conseller Primer ha encetat el tema. Jo podria demostrar que en aquells temps ominosos s'obtingueren avantatges positius i que avui no s'obté res.

El CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER de Finances: Jo vull rectificar, primer, una interpretació quelcom ombrívola que el senyor Vidal i Guardiola donava a un record dels temps anteriors. Jo no he parlat de temps ominosos ni els he criticat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: En prenc nota.

El Sr. CONSELLER de Finances: Moltes vegades en aquesta Cambra he dit, referint-me a aquells temps, en un sentit d'elogi, que tots hi havíem contribuït i que tots havíem fet el que havíem pogut per arribar a una actuació útil.

En quant a l'anar depressa, si que he de recordar que no totes les promeses es complien amb la rapidesa desitjada pel senyor Vidal i Guardiola.

Tots recordem aquelles arribades apoteòsiques quan se'ns deia que es portava l'autonomia a la butxaca i l'autonomia no venia. De manera que el retard no és qüestió d'ara, sinó que sobre el mateix en tenim un'experiència molt llarga.

I per a referir-me concretament al cas de la contribució territorial, he de repetir el que ha dit el senyor Selves, o sigui que cal fer-se càrrec de què la vida política espanyola ha sofert una pertorbació i que les crisis de Govern han afectat directament a les qüestions de finances. Es Ministre d'Hisenda el senyor Viñuales i pel mateix que fa poc que n'és, entenem que a aquest home no li podem negar el temps que necessita per a estudiar el problema. De manera que si en algun cas l'ajornament està justificat és en el present en què hi ha hagut el canvi de Ministre.

(Entra al Saló el Conseller de Sanitat i Assistència Social.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats: Havent transcorregut el temps reglamentari per a precís i preguntes, segueix l'ordre del dia. Hi ha dos decrets de l'Honorable senyor President de la Generalitat autoritzant la lectura de dos Projectes de Llei.

Projecte de Llei referent a l'aprovació d'un Suplement de crèdit per a pagaments de crèdits reconeguts

(Un senyor Secretari dona lectura al següent:)

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell,

He resolt,

Autoritzar el Conseller de Finances per a presentar al Parlament un Projecte de Llei referent a l'aprovació d'un Suplement de crèdit per a pagament de crèdits reconeguts, d'import 490,669 pessetes.

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — Francesc Macià. — El Conseller de Finances, Carles Pi i Sunyer.»

(El senyor Conseller de Finances, des de la tribuna de Consellers, dona lectura al següent Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT

L'Institut d'Assistència Obrera de l'Ajuntament de Barcelona, amb data 15 d'octubre del 1932, va practicar una liquidació del cost dels àpats servits ara als *Menjadors instal·lats a l'antic Hospital de la Santa Creu i de la secció de Sant Andreu*, des del primer d'abril d'aquell any fins el 13 de setembre del mateix any, dia en el qual fou suprimit l'esmentat servei. L'import total de la dita liquidació importa la suma de 517,181'70 pessetes i va ésser cursada al Govern de la Generalitat de Catalunya al objecte de què aquest disposés el pagament del 50 per 100 del seu import, que, segons el que havia estat convingut amb l'Ajuntament de Barcelona, havia d'ésser satisfet per la Generalitat.

Remesa la dita liquidació a informe dels Delegats

del Departament del Treball, senyors Girona i Por-
rera, varen emetre'l de conformitat, i el senyor Con-
seller de Treball i Obres Públiques, en data 27 de
gener darrer, aprovà l'esmentada liquidació reconci-
xent a favor del senyor Ramon Bonastre, industrial
que tingué al seu càrrec els *Menjadors*, la quantitat
de 258,590'85 pessetes, import del 50 per 100 de la
repetida liquidació.

Per tractar-se d'un compromís contret pel Go-
vern de la Generalitat, durant els mesos que succeïren
a la proclamació de la República, amb caràcter d'ur-
gència i amb forma precisa donats el motius que do-
naren a l'organització dels serveis, la naturalesa del
qual féu difícil i aventurat tot càlcul relatiu al cost i
a la seva duració, no hi hagué per a aquell les pre-
visions suficients en el Pressupost del 1932. En confecc-
cionar-se el vigent no tenia encara el Consell Execu-
tiu, i menys el Departament de Finances, cap dada que
hi fes referència i pogués donar lloc a consignar par-
tida pel possible pagament de la dita despesa.

Es tracta d'un cas excepcional per l'origen i pel
concepte de l'obligació acceptada per la Generalitat i
l'Ajuntament en comprometre's a satisfer les des-
peses d'aquell servei organitzat per a alleujar els es-
tralls de l'atur forçós. L'encarregat del servei es-
mentat i els subministradors de queviures, tots ells
petits industrials que prestaren llur concurs en mo-
ments difícils, és just que percebin a la major brevetat
possible l'import de llurs crèdits, per la qual cosa no
hi ha altre mitjà que el Parlament acordi un suple-
ment de crèdit a la partida 1191 del capítol X, article
2.ª, del Pressupost vigent «Per a pagament de crèdits
reconeguts».

La circumstància d'haver deixat de consignar-se
en el capítol IV, article 1.er del vigent Pressupost d'in-
gressos per omissió, la partida referent a la subven-
ció de l'Estat per a construcció de camins veïnals cor-
responen a l'extingida Diputació de Lleida, d'import
490,669 pessetes (que encara que afectada a una ope-
ració amb el Banc de Crèdit Local, cal que vingui
consignada en *Ingressos*, ja que figura a *Despeses* la
partida equivalent a l'objecte de formalitzar anual-
ment la cessió al dit Banc), fa que en realitat el Pres-
supost resulti confeccionat i aprovat amb un des-
nivell del valor de la dita quantitat que pot ésser des-
tinat a l'augment per mitjà d'un suplement de crèdit
de la partida esmentada «Per a pagament de crèdits
reconeguts», amb el qual, no solament podria fer-se
efectiu el deute provinent de l'actuació de l'Institut
d'Assistència Obrera, sinó que a la vegada hi hauria
possibilitat de liquidar factures de l'anterior exercici
per import de la resta de l'esmentat crèdit i dintre
d'elles, en particular, com a més important, la de la
Casa de Caritat, que fa referència a la confecció de
l·listes electorals, que ascendeix a 119,335'38 pessetes
i que constitueix una despesa obligatòria de la Ge-
neralitat.

Ateses les raons exposades, el Conseller de Fi-
nances que subscriu, d'acord amb el Consell Executiu,
creu del seu deure sotmetre a la deliberació del Par-
lament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.er Es aprovat un *Suplement de Crèdit* al
capítol X, «Despeses i Obligacions de caràcter gene-
ral»; article 2.ª, Obligacions d'origen contractual;

partida 1191, Per a pagament de crèdits reconeguts;
d'import quatre-centes noranta mil sis-cenes seixan-
ta-nou pessetes.

Art. 2.ª L'esmentat suplement de crèdit es con-
sidera cobert als efectes pressupostària amb la Par-
tida d'Ingressos del mateix valor de quatre-centes no-
ranta mil sis-cenes seixanta-nou pessetes, referent a
la subvenció de l'Estat per camins veïnals correspo-
nent a l'extingida Diputació de Lleida, la qual resta
incorporada al capítol IV, article 1.er, partida 39 del
Pressupost d'Ingressos.

Palau del Parlament, 6 de juliol del 1933. — El
Conseller Primer, Conseller de Finances, Carles Pi
i Sunyer.»

Projecte de Llei referent a la creació d'una Co- missió encarregada de l'estudi de les finances municipals i les exaccions pròpies dels Municipis

(Un senyor Secretari dóna lectura al se-
güent :)

«DECRET

Com a President de la Generalitat, a proposta
del Conseller de Finances i d'acord amb el Con-
sell,

He resolt :

Autoritzar el Conseller de Finances per a pre-
sentar al Parlament un Projecte de Llei referent
a la creació d'una Comissió encarregada de l'es-
tudi de les finances municipals i les exaccions
pròpies dels Municipis, en l'esfera local i en con-
nexió amb la Hisenda de la Generalitat de Cata-
lunya

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — Francesc
Macià. — El Conseller de Finances, Carles Pi i
Sunyer.»

(El senyor Conseller de Finances, des de la
tribuna de Consellers, dóna lectura al següent
Projecte de Llei :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El desenvolupament normal i eficaç de l'au-
tonomia de Catalunya ha de fonamentar-se en
l'ordenació adequada i harmònica de les finances
de la Generalitat i dels Municipis catalans, en
forma que en lloc d'interferir-se de manera per-
torbadora, mútuament es recolzin i complemen-
tin. En el Projecte de Llei municipal presentat al
Parlament no podia arribar-se a detalls precisos
respecte a les Hisendes locals, pel fet de què no
traspassats encara, amb els ingressos que els cor-
responen, nombre de serveis transferibles, era
impossible preveure amb rigorosa exactitud l'es-
tructuració definitiva de les finances de la Ge-
neralitat. Per això en una disposició final de l'es-
mentat Projecte de Llei, s'indica que el Parlament
haurà de dictar com a complement, una Llei
d'Hisendes municipals que reguli les exaccions
pròpies dels Ajuntaments i en connexió amb la
Hisenda de la Generalitat.

Per tractar-se de matèria tan important i com-
plexa, la preparació d'aquesta Llei financera exi-

girà un acurat i documentat estudi, en gran part específicament tècnic, el qual és aconsellable que sigui fet per un grup de persones autoritzades i expertes, i pugui servir de base al Projecte de Llei que al seu dia el Govern presenti al Parlament de Catalunya. Sembla, doncs, adient constituir una Comissió d'àmplia base que, amb el concurs de tots els mitjans i col·laboracions necessàries, examini els problemes de les finances municipals, amb un terme suficientment llarg per a enllestir la seva tasca, no sols per la importància de les matèries a tractar, sinó també per a donar temps a què el volum dels serveis traspassats permeti dibuixar sense gran error la figura de les finances de la Generalitat i la seva possible relació amb les municipals. I encara que arribat el termini fixat poguessin mancar en aquest aspecte algunes dades, sempre l'estudi de la Comissió permetria tenir una base documental dels fonaments teòrics i les possibilitats de diverses realitzacions en quant afecta a les finances locals; a l'ensem que, com a finalitat circumstancial, però no menys interessant haurà de proporcionar nombroses dades i interessants suggestions per a la confecció dels pròxims pressupostos de la Generalitat i dels Municipis catalans.

Ateses les raons exposades, el Conseller de Finances que subscriu, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya, el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.º Es crea una Comissió encarregada d'estudiar els problemes referents a les finances municipals i les exaccions pròpies dels Municipis, en l'esfera local, i en connexió amb la Hisenda de la Generalitat de Catalunya.

Art. 2.º La Comissió que serà presidida pel Conseller de Finances, estarà integrada, demés, per set Diputats al Parlament de Catalunya, quatre representants designats per la Federació de Municipis catalans, un representant de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, un de l'Escola d'Administració Pública, un de la Institució d'Estudis comercials, un de l'Institut d'Investigacions econòmiques, un de la Delegació d'Hisenda de Barcelona, dos funcionaris del Departament de Finances de la Generalitat, un del Departament de Governació, un de l'Ajuntament de Barcelona, un representant del Col·legi de Secretaris municipals de Catalunya, un del Col·legi d'Interventors d'Administració Local de Catalunya i dues persones especialitzades en la matèria, de lliure designació del Consell Executiu de la Generalitat.

Art. 3.º Els organismes i entitats amb dret a designar representants a la Comissió hauran de fer els nomenaments i comunicar-los al Departament de Finances de la Generalitat; en el termini de deu dies, a comptar de la data de la promulgació de la present Llei.

Art. 4.º La Comissió elegirà entre els seus membres un Vice-President que exercirà les funcions de President, en absència del Conseller de Finances. També podrà elegir els Presidents de les sub-comissions i ponències que formi. La Co-

missió tindrà un Secretari, que assistirà a les reunions, amb veu, però sense vot, designat pel Conseller de Finances.

Art. 5.º Si ho creu convenient, la Comissió podrà formar del seu si sub-comissions o ponències encarregades d'estudiar especialment determinades matèries, així com adoptar el mètode de treball que estimi de major eficàcia.

Art. 6.º La Comissió podrà adreçar-se a la Generalitat, als Municipis catalans i als organismes que depenguin d'una i altres, en demanda de les dades que cregui necessàries. Si l'obtenció d'aquestes dades exigís un treball que les corporacions o organismes no poguessin proporcionar per insuficiència de personal o mitjans, la Comissió podrà obtenir-les per mitjà del seu personal, al qual objecte haurà d'ésser-li donades per aquelles les màximes facilitats.

Art. 7.º La Comissió es valdrà per a la realització de la feina administrativa que el seu treball exigeixi, de personal de la Generalitat, i, a aquest efecte, haurà de presentar al Consell Executiu per a la seva aprovació el pla de treball en el que es refereixi al personal que necessiti.

Art. 8.º Per a despeses de material, treballs extraordinaris i altres despeses de caràcter general, s'obre a la Comissió un crèdit de 10,000 ptes., amb càrrec a la partida 519 del vigent Pressupost de despeses.

Art. 9.º La Comissió haurà de deixar enllestides les seves tasques en el termini de tres mesos, a comptar de la data de la promulgació d'aquesta Llei, i presentar un exemplar de les conclusions aprovades, vots particulars, si n'hi haguessin, i documentació anexa, al Govern de la Generalitat i un altre igual al Parlament de Catalunya.

Barcelona, 10 de juliol del 1933. — El Conseller Primer, Conseller de Finances, Carles Pi i Sunyer.»

El Sr. PRESIDENT: Passarà a la Comissió corresponent. Segueix l'ordre del dia.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent al Repartiment general d'Utilitats

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: En nom de la Comissió, m'he de limitar, senyors Diputats, a mantenir el dictamen que, signat per la majoria de la mateixa, s'ha presentat a aquesta Cambra; naturalment, doncs, no podem acceptar els vots particulars presentats per la Minoria de Lliga Catalana, per les raons que ja van ésser exposades un altre dia i que en definitiva venien a ésser determinades per les explicacions que foren donades pel senyor Conseller de Finances el dia que va acudir a informar davant de la Comissió: o sigui, en el primer aspecte, que aquest matís de veure que davant d'una denúncia s'havia de modificar l'art. 1.º, nosaltres varem entendre i continuem entenent que, en definitiva, si volem fer aquesta Llei que té per objecte poguer donar lloc a l'estabilització dels Municipis que per una sèrie de circumstàncies, la principal d'elles la no actuació dels Tribunals administratius que no han resolt encara les reclamacions presentades, tinguessin un marge encara per tal de poder

aprovar el Repartiment d'Utilitats o impugnar-lo. Alguns d'ells varen poder usar el procediment legal; altres, per circumstàncies que no ignora ningú, van haver de recórrer a denunciar-ho davant del poder legalment constituït perquè els havia passat el termini de recórrer de la notificació de l'acord municipal aprovant el Repartiment i dels acords de la Junta de Repartiment. En l'altre, en els altres articles, confirmem també les mateixes raons exposades en el seu dia en el sí de la Comissió, perquè, en definitiva, si acceptàvem els vots particulars de la Minoria de Lliga Catalana, vindria a desvirtuar-se l'eficàcia que nosaltres volem donar a aquesta Llei, que queda demostrada amb allò que he tingut l'honor de manifestar primer a la Cambra, o sigui de donar un instrument legal perquè els Municipis que tenen la vida econòmica trabada perquè no poden passar al cobrament del Repartiment d'Utilitats, trobin un camí legal, ja que aquells que han fet el Repartiment puguin anar al cobrament, i els altres — perquè, com sabeu, hi ha casos d'Ajuntaments on dominen amics de les VV. SS., i Ajuntaments on dominen els nostres amics — puguin fer de nou aquest recurs, pugui ésser de nou estudiat i resolt aquest recurs, de manera que la vida municipal de Catalunya acabi d'ésser d'una vegada normalitzada. Per aquests motius, mantenim el dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Parlaré, per a consumir un torn contra la totalitat d'aquest Projecte, per a orientar la Cambra sobre el pla que va a seguir la nostra Minoria en la discussió d'aquest Projecte de Llei. Advertiré que nosaltres hem formulat un sol vot particular, que en realitat és un contraprojecte, ja que conté un conjunt de modificacions especials sobre les principals disposicions del mateix. En aquesta impugnació de la totalitat, explícitament hauré de fer ja la defensa de la nostra contraproposta.

Abans que tot, justificació d'aquest Projecte de Llei. Segons el Govern, criteri acceptat per la Comissió, per la majoria de la Comissió, hi ha una sèrie de pobles, que jo considero que són pocs, on el Repartiment, que és la base fonamental dels ingressos municipals — es tracta de pobles petits —, on el Repartiment no marxa. S'han creat conflictes i per a resoldre aquests conflictes és indispensable que vingui una Llei especial. Si no haguéssim abusat i si no hagués estat jo precisament el que hagués abusat del símil de les equacions, diria que ens trobem avui en la repetició dels conflictes del camp. Primer és el Govern qui crea el conflicte i després diu que s'ha de fer una Llei especial per a resoldre'l; i, en realitat, com tots sabem — perquè suposo que, almenys en aquest punt, tots hi estem d'acord —, la Llei votada pel Parlament no resol els conflictes del camp.

El Sr. FARRERES I DURAN: No, no; no estem d'acord en això!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ja ho discutirem aviat, senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER PRIMER: La equació falla.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Així, doncs, com el Govern crea els conflictes del camp i després el Parlament fa una Llei que no els resol, de

la mateixa manera actuacions governamentals creen artificiosament en alguns pobles el Repartiment d'Utilitats i ara ve una Llei a no resoldre aquest conflicte. Vaig a explicar-me.

El Sr. CONSELLER PRIMER: El senyor Tallada fa una cara astorada perquè no troba l'equació.

El Sr. TALLADA: Es de enèssim grau. (Rialles.)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Nosaltres ens hem de demostrar abans que tot que el Govern, per a resoldre el que hi pugui haver de conflictes en el Repartiment d'Utilitats d'algun poble, no ha seguit el camí que correspon, perquè aquest camí està clarament traçat en la Llei. En l'Estatut municipal, en el seu llibre II — és sempre d'una gran minuciositat, ho regula tot — regula les bases de l'impost, les persones subjectes al tribut i el procediment, i, com dic, ho regula amb una enorme minuciositat, minuciositat exagerada si es vol, precisament quan es tracta del Repartiment que era, com sap perfectament el senyor Conseller Primer, una de les preocupacions dels que varen estudiar, preparar i redactar el projecte d'exaccions municipals que després es va convertir en llibre II de l'Estatut; i jo dic, si nosaltres que som autònoms i que podem lliurement legislar sobre aquestes matèries, hem de limitar-nos exclusivament a dir, per raons a les que em referiré tot seguit, que les lleis bones no han de regir perquè hi ha uns senyors de mal humor als quals no els convé, si és tot el fruit que hem de treure de l'autonomia, des del punt de vista de les finances dels Ajuntaments, que es vingui a dir una Llei que hem d'admetre com a bona mentre no vingui el Parlament, que no ha vingut fins avui, una proposta de correcció d'aquesta Llei, aquesta Llei no s'aplica i que en lloc d'aquesta Llei subsisteixi l'anarquia, que en realitat l'anarquia és el que ha de venir com a conseqüència de l'aplicació d'aquest Projecte de Llei...

El Sr. COMORERA: L'anarquia, és el que hi ha.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Espero que el senyor Comorera, quan li correspongui, ho demostrï, que li contestaré. Jo dic, si tot el Projecte de Llei ha de venir a dir que una Llei bona, perquè no s'ha demostrat el contrari, no es compleixi i que vingui el caprici polític a interposar-se a l'objecte que a cada poble els que manen puguin fer atropells i quant els que no manen, per atzar són en minoria, en aquell poble vulguin pertorbar la marxa de l'Ajuntament, com és en realitat el propòsit que ve a recolzar aquest Projecte de Llei, nosaltres hem de dir com una de les nostres conclusions que manca en absolut la base moral perquè el Govern pugui venir amb aquesta proposta. Perquè suposem que en realitat pugui el Parlament català autònom, per primera vegada, admetre el qualificatiu de conflicte al que no ho és, perquè, ¿què és conflicte en l'aplicació de Repartiment d'Utilitats? Segons el criteri del Govern acceptat per la Comissió, hi ha una Llei i aquesta Llei determina que es farà l'avaluació de les quotes i s'estableix un procediment per a impugnar aquestes quotes i aquest procediment arriba un

moment en què les quotes són fermes i s'ha de pagar: més ben dit, l'Ajuntament les ha de cobrir. I quan ja tot el procediment legal per a establir aquestes quotes s'ha exhaurit, llavors ve el mal humor d'uns senyors i diu: Es cert que el procediment s'ha seguit i sóc deutor, però — diré una frase que ja sé que és molt poc parlamentària, però que malhauradament és essència de la vida del nostre poble tal com l'estem fomentant — no em dona la gana de pagar. I aquest *no em dona la gana* de pagar una quota que està legítimament establerta segons la Llei vigent i tots els tràmits, que no són pocs, no els he d'esmentar, però tots sabeu que són llarguissims.

El Sr. CONSELLER PRIMER: I moltes d'aquestes quotes, amb manquement a aquests tràmits.

(*Ocupa la presidència el Vice-president primer de la Cambra, senyor Serra i Hünter.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Llavors, nosaltres venim aquí i diem: els ciutadans perjudicats per la fixació d'aquestes quotes, sigui per manquement en el tràmit, sigui per error en els resultats del tràmit, en quina situació estan? ¿No dona precisament l'Estatut municipal, com jo ja deia abans, a tots els ciutadans que es considerin perjudicats, mitjans abundantíssims per a defensar-se? i aquí ve un dels punts essencials que nosaltres plantejem. Torno a dir que no accepto la definició de conflicte que dona el Govern i la Comissió, perquè conflicte no pot ésser que un ciutadà que està segons la Llei i segons els tràmits, obligat a pagar, digui *no em dona la gana de pagar*. Doncs, ¿on hem d'anar nosaltres en aquest Parlament, si volem acceptar aquesta definició de conflicte? Nosaltres ens veiem enfront d'una proposta del Govern, que d'una banda diu que vol resoldre aquells casos que estan pendents, i d'altra banda en el segon paràgraf de l'art. 1.º, en el seu dictamen, ens diu que dona deu dies perquè es formulin reclamacions, i jo voldria, i això és essencialíssim, preguntar al senyor Conseller Primer o senyor Conseller de Finances o al senyor Vocal de la Comissió que tingui la bondat de contestar-me, què significa aquest segon paràgraf de l'art. 1.º en relació al caràcter limitatiu que té indiscutiblement el paràgraf primer de l'art. 1.º? Vol dir que només es poden formular reclamacions en aquells casos en què aquestes reclamacions que foren ja formulades a temps per qualsevol raó no han estat resoltes encara? Sobre aquest punt, nosaltres podríem considerar si val la pena que el Parlament, per una sola vegada...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Fins a la promulgació de la Llei. El termini és el temps que es dona per a la presentació d'aquest cas. És una ampliació de termini.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo agraeixo aquestes paraules, perquè nosaltres no venim aquí a fer una oposició, sinó a formular les nostres observacions, i aquestes paraules del senyor Conseller Primer, venen, efectivament, a resoldre una de les preguntes que jo faig, i si ens posem d'acord sobre la resposta, jo crec que el debat es pot escurçar molt.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Ja està contestat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Conseller Primer, com que jo abans de tenir el gust de sentir a la V. S. he hagut de llegir el Projecte de Llei, he vist en aquest segon paràgraf que diu: «El període de revisió...»

El Sr. CONSELLER PRIMER: De l'anterior.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt bé. «...consistirà en la fixació d'un termini de deu dies — llegeixo paraula per paraula, perquè aquí rau el secret — per a la presentació de reclamacions dels contribuents referents a les quotes que els hi hagin estat assignades.» Molt bé. Jo pregunto: ¿Això es refereix exclusivament a aquells ciutadans que ja han formulat reclamacions? Si les han formulat, senyor Conseller Primer, ja són a l'expedient, i n'hi ha prou amb dir: Agafant l'expedient de les reclamacions que hi havien i cerquen un procediment per a resoldre-les.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Hi han reclamacions individuals i reclamacions collectives. Ni han de tota mena, de formulades.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament, però reclamacions que ja estan formulades.

El Sr. CONSELLER PRIMER: O individuals o collectives.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però que ja estan formulades.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Sí, però d'aquesta forma.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: M'és igual; nosaltres no portarem el nostre esperit d'oposició fins a protestar d'aquestes reclamacions collectives, que naturalment ens hem de posar tots d'acord en què no són reglamentàries, en què no són legals.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Aquesta és una opinió. Jo contestava allò que se m'ha preguntat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No poden ésser-ho, perquè el Reglament no les preveu. Aleshores, podríem entre tots, i amb l'amable col·laboració del senyor Conseller Primer, definir quins són els Ajuntaments, quins són els Repartiments i quines són les reclamacions a què es refereix aquesta Llei. Aquest és un punt tan important que es pot separar de tots els altres. Jo, ara, sens perjudici de què en la resposta el senyor Conseller Primer, o el senyor representant de la Comissió, tinguin l'amabilitat d'aclarir-ho, jo provisionalment ho interpreto així: Hi ha uns quants pobles a Catalunya on estaven presentades reclamacions individuals o reclamacions collectives. Aquestes, encara que estiguin presentades fora de termini i fora de Reglament, seran tramitades en virtut del que es preveu als articles següents als quals després faré referència. Però jo temo, senyors Diputats, que aquesta interpretació que jo dono ara no és la veritable interpretació de la intenció del Govern i de la intenció de la Comissió, perquè, si ho és, tinguin l'amabilitat els senyors Diputats de dir-me quin sentit té el paràgraf segon en el qual s'invita a un nou període de deu dies en què es puguin fer reclamacions, inclús les que no s'han fet fins avui.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Les reclamacions que estaven a l'expedient, que són al Tribunal econòmic administratiu, que es facin davant de la Comissió que es nomeni.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Res més que això? Perfectament, entès. Jo agraeixo molt aquest aclariment, però jo prego que el senyor Conseller Primer em digui si un que no sigui ell mateix o els companys de la Comissió, que llegeixi aquest segon paràgraf, si no l'interpretaran com una invitació a formular unes noves reclamacions. Però resta aclarit, i per consegüent, no insisteixo en aquest argument i vaig endavant. Nosaltres estudiarem, segurament ja de comú acord, una esmena.

El Sr. FARRERES I DURAN: Si la V. S. hagués tingut la gentilesa de presentar a la Comissió el que pugués ésser algun defecte de redacció, es podria haver solucionat allí mateix.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo, senyor Farreres, no voldria ara aquí sincerar-me davant de la V. S. de la meua actuació a la Comissió, per una raó molt senzilla: com sap la V. S., les reunions d'aquesta Comissió, com les d'alguna altra — no en faig un retret, sinó que és una conversa amistosa, de companys — han estat difícils per l'absència de Vocals, produïda sobretot per la calor. Però és que jo no m'he trobat amb què el dia que jo havia promès que portaria, i ho vaig complir, el text del nostre vot particular per a contestar-lo amb el dictamen de la Comissió, un estimat company, que avui, probablement per la calor, no és aquí, el senyor Cerezo, em va dir: «Molt bé, està bé...»

El Sr. FARRERES I DURAN: Abans era aquí el senyor Cerezo, però ara se n'ha anat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: És igual, ja he dit que això no és més que una conversa amistosa. El senyor Cerezo va dir «Està molt bé, Vidal; vostè porta el vot particular i li deu ésser igual que nosaltres presentem el dictamen i ja el discutirem al saló de sessions.» Vol dir això, que jo, no per gentilesa, senyor Farreres, però si he complert amb el meu deure. Jo vaig portar a la Comissió el vot particular en la data que havíem convingut, i se'm va dir: «Ja en parlarem al saló de sessions. Nosaltres de moment fem el dictamen.» Jo ja sé que és un procediment molt còmode, però no sé si és el més escaient.

El Sr. FARRERES I DURAN: Hem tingut dues reunions, en les quals es varen estudiar un per un tots aquests aspectes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Farreres i Duran, si és que la V. S. té interès en què discutim aquest punt, que no té molt d'interès... Però jo apello al testimoni del senyor Cerezo de què en la data a què em vaig comprometre en nom dels meus companys que m'havien encarregat la ponència d'aquest assumpte, jo vaig portar el text del vot particular, i en lloc de fer un esforç per a veure si hi havia una interpretació equivocada, com sembla en aquest cas, i aclarir les paraules, que hauria estat molt senzill, se'm va dir: «Nosaltres fem el dictamen d'acord amb el Projecte del Govern, sense tocar-lo, i vostè faci el vot particular i ja en parlarem.» Això era segurament només que per a abreuçar, però ara prego que no se'm faci un retret, perquè la nostra Minoria va complir al peu de la lletra el que ha-

via promès en quant a la presentació del text del vot particular.

El Sr. FARRERES I DURAN: Si em permet, jo li diré que em tenia a la seva disposició...

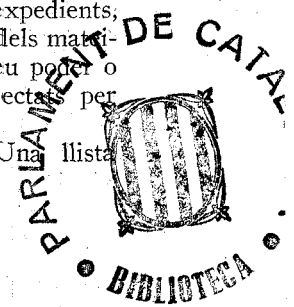
El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Així, han passat per conveni de tots al saló de sessions algunes discussions que potser haurien pogut tenir lloc amb molt profit a la Comissió, però jo agraeixo les paraules del senyor Conseller Primer i del senyor Farreres i Duran. Com que ara estem en la discussió de la totalitat, abans d'entrar en la discussió de les esmenes farem el necessari a l'objecte que, si cal, perquè jo no tinc les fórmules absolutes de la veritat i de la claredat (*Rialles.*), s'introdueixin unes quantes paraules en aquest article 1.º, en virtut de les quals es faci impossible que es plantegin qüestions noves.

I passem al segon aspecte de la qüestió, que és qui serà el que s'encarregarà d'aquesta tramitació especial de les reclamacions individuals o col·lectives, reglamentàries o fora de reglament, contra certs repartiments. I nosaltres recordarem al senyor Farreres i Duran, com als altres companys de Comissió, que des del primer dia vàrem dir que trobàvem en la proposta del Govern un defecte gravíssim, i és que s'introdueix la política en un assumpte que precisament, per la seva naturalesa, corre sempre el perill, quan la política s'hi barreja, d'enverinar les qüestions polítiques petites dels pobles i que, per consegüent, ens hem de posar tots d'acord per a trobar un procediment tècnic en el qual la política estigui absolutament exclosa.

El Sr. FARRERES I DURAN: Recordareu que nosaltres creïem això com una garantia.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Nosaltres vàrem dir als companys de la Comissió que creïem que aquest era el punt de vista general; dèiem en les paraules de presentació del vot particular que aquest Projecte no feia falta perquè hi havia un camí més senzill, i ho tornem a dir; el repartiment municipal està regulat en l'Estatut d'una manera tan minuciosa que amb bon desig, sigui quina sigui la qüestió que es plantegi, allà troba la seva solució. Altres impostos i arbitris municipals estan regulats d'una manera més genèrica i es presta a molta més confusió; els repartiments no. ¿Es volen resoldre els conflictes vells i nous? Agafeu l'Estatut, cerqueu l'article corresponent, apliqueu-lo i que pagui el que li correspongui, i en pau. Però si la Cambra no accepta aquest principi de caràcter general, que és el primer que nosaltres sostenim en impugnar la totalitat del dictamen, nosaltres diem: Defectes que creiem que té el Projecte en els seus detalls: Primer, el que ja he exposat i no tinc perquè repetir-lo, segurament hi estarem d'acord. Després, el de limitar d'una manera ben estricta quins són els casos en què això s'aplicarà, i jo em permetria pregar al meu estimat amic Conseller de Finances que ordenés que per a la sessió de demà, on suposo que això podrà continuar o acabar — com sigui, perquè nosaltres no hem de fer res més que expressar sincerament el nostre criteri — ordenés que vinguin a la Cambra els principals expedients, quan estiguin en son poder, o una relació dels mateixos, si aquells expedients no estan en el seu poder o a la seva disposició, dels repartiments afectats per aquesta Llei.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Una llista dels expedients.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: O una llista. Nosaltres, senyor Conseller Primer, hem discutit i votat molt ràpidament, fa unes quantes setmanes — no sé quantes, era abans d'aquestes diguem-ne vacances que hem tingut — nosaltres hem discutit una Llei sobre segregació de termes municipals, i hem tingut la fortuna que el Govern accedís al nostre prec que en la Llei es digués de manera clara i categòrica a quins Ajuntaments es referia. Doncs bé, nosaltres sostenim que és més important, si és possible, aquest problema, i que val la pena que el Govern ens ajudi en la forma que pugui; almenys, una llista ens la podria donar, perquè nosaltres sapiguem i puguem fer constar en aquesta Llei quins són els Repartiments afectats per la mateixa. Procediment: El Govern, substancialment — deixaré els detalls de banda — vol que en els Ajuntaments on no hi hagi pau entre els contribuents, el Partit que tingui més vots designi a través dels Regidors, dos contribuents, i el segon Partit, en designi dos més. Això em sembla innecessàriament complicat. El Govern podria dir que s'aplicarà a solucionar els conflictes de Repartiment, la fórmula, no pas preciosa, no pas afortunada, però que ja la coneixem, que es va aplicar per les Comissions gestores, que encara que es faci, diguem-ne la mitja volta, que no siguin Regidors els que intervinguin en el Repartiment, es dona als Regidors la manera de posar-hi amics d'ells, sense limitació, és a dir, poden ésser contribuents de cap importància, i pot posar-se el Repartiment que de vegades encara que siguin pobles petits representa moltes de mils pessetes en mans, no dels majors contribuents, com diu l'Estatut, i en això no ha demostrat ningú que no estigui bé, sinó en mans dels menors contribuents.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ja ho crec que no està bé; tothom ho ha notat, que no està bé.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Farreres i Duran: Quan jo era estudiant, i fa molts anys, molts més anys que la V. S.,...

El Sr. FARRERES I DURAN: Molt agraït.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...recordo que una vegada un catedràtic de Dret administratiu em posà a les mans un llibre nord-americà, i la interpretació de la V. S. em recorda una frase que se'm quedà molt gravada; deia el llibre: «Mala serà l'Administració municipal de tots aquells pobles on els que no paguen siguin els que manen.» (*Rumors en la Majoria i Minoria socialista.*)

El Sr. FARRERES I DURAN: Quina democràcia! ¿I vosaltres dieu que sou demòcrates?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo ja sé que els Estats Units, segons el senyor Farreres i Duran, són els mestres de Dictadura universal.

El Sr. FARRERES I DURAN: Perdoni, però no és pas això el que jo he dit, i en quant a aquest autor que no ens és citat, segurament perquè no el recorda,...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Farreres pot disposar d'un uxier, amb permís de la presidència, i li diré a quin armari i de quin color és el llibre, i on trobarà la cita.

El Sr. FARRERES I DURAN: Però l'autor no el diu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Farreres i Duran, encara estic esperant que es compleixin les profecies que va fer sobre la recaptació de

l'Ajuntament de Barcelona. Jo tinc les meves profecies al DIARI DE SESSIONS, tinc les profecies del senyor Farreres, i tinc la realitat.

El Sr. FARRERES I DURAN: Però jo tinc un avantatge; com que no sóc de Barcelona, sóc profeta. (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament, doncs aquesta vegada resultarà que en les coses de Barcelona els de fora no hi entenen, perquè jo sóc barceloní i ho vaig encertar, i el senyor Farreres és de Manresa i es va equivocar.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ja ho veurem.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I tant! Jo ja ho he vist, senyor Farreres i Duran, perquè tinc les dades, però amb permís de la V. S. i fent constar que estic a la disposició per a demostrar-li que quan jo faig una cita, la faig amb tota l'honradesa científica que em van ensenyar quan aprenia.

El Sr. FARRERES I DURAN: I ho crec.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament.

El Sr. PRESIDENT: Continui el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo, senyor President, vull seguir el fil del meu discurs, i l'únic que no vull és que es pugui dir que, en no recollir algunes de les interrupcions del senyor Farreres, que jo no provocho, és que no tinc la necessària matèria per a contestar-li. Feta aquesta observació, he de seguir, perquè no tinc el dret d'abusar indefinidament de la Cambra.

Doncs bé, la nostra Minoria en la Comissió ha sostingut el criteri que s'havia d'eliminar en absolut la política d'aquest procediment extraordinari, per a resoldre els conflictes d'uns quants repartiments que estiguin pendants, i hem proposat una fórmula, una fórmula, he de dir-ho a la Cambra, com ja vaig advertir-ho a la Comissió, que no ens sembla pas l'única, que n'hi hauran moltes, però que pertany a la categoria de les que respecten una absoluta separació entre la política i la tramitació de coses que han d'ésser resolt, segons criteri rigorosament tècnic.

Nosaltres acceptem més o menys el pensament del Govern i de la Comissió en establir dues instàncies, i per a la primera proposem una instància molt més senzilla que la del dictamen de la Comissió. Hi han casos en què els repartiments fets pels Ajuntaments, segons l'Estatut municipal, o infringint, jo ho accepto, no conec els casos, o infringint les regles de l'Estatut, doncs, primera instància: Que un funcionari especialitzat, designat per sorteig, vagi a aquell poble a veure si desentraña el repartiment, que moltes vegades és possible que un de fora, que no estigui influït per la política, que sàpiga el que tracta, que sigui coneixedor de la matèria, que sigui o Secretari d'Ajuntament o Interventor municipal o Oficial de Secretaria o de la Intervenció d'un Ajuntament de certa categoria, moltes vegades veurà tot seguit on està la falta i podrà proposar la manera de corregir-la i donar a conèixer com s'ha de fer el repartiment, és a dir, les quotes de tals i tals senyors s'han de rebaixar i les de tals i tals senyors s'han d'apujar, perquè jo conec perfectament que el repartiment general proposat — que

ja veurem com ens el proposa en la seva transformació el Govern de Catalunya — és un impost que, amb tots els seus defectes, té una tendència a la imposició personal, en el sentit que gravi a cada un segons el que pugui pagar, i això sempre ha estat el nostre programa, àdhuc abans que el senyor Farreres ens ho recomanés. Nosaltres hem tingut com a programa la tributació progressiva segons la capacitat contributiva, de manera que ens trobem perfectament d'acord en què vingui una revisió de les quotes, en menys si han estat exagerades, o en més, si han estat petites. Però el que proposem és que no siguin dos contribuents nomenats per uns Regidors de Partit, i dos contribuents nomenats per Regidors d'un altre Partit, i, naturalment, el President, si fa falta, nomenat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, els que hagin de decidir sobre aquestes coses. I, per a simplificar, com dic, la nostra primera intenció, és un sorteig. Si hi ha, per exemple, jo ignoro el nombre, senyor Conseller, i per això m'he pres la llibertat que per a demà vingui, almenys, una llista, o el que sigui, dels Ajuntaments afectats...

El Sr. CONSELLER PRIMER : Demà tampoc podrem saber-ho, fins a la data de la promulgació de la Llei.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Però podrem saber el màxim.

Diversos senyors DIPUTATS : El mínim.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Podrem saber el màxim, perquè com que no hi poden haver reclamacions que no estiguin fetes, l'únic que podrà succeir...

El Sr. CONSELLER PRIMER : Demà tampoc es podrà fer, fins a la promulgació de la Llei. Fins a la data de la promulgació de la Llei.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : D'això resulta que anem a pertorbar la major part dels Ajuntaments, on les VV. SS. no manen. (*Rumors en la Majoria.*) Això ja ho sabem. Doncs bé, nosaltres...

El Sr. ARMENDARES : Es tremendo.

El Sr. CASABÓ : No és tremendo, però és veritat.

El Sr. ARMENDARES : No s'hi val.

El Sr. CASABÓ : Sí que s'hi val !

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : El Quixot diu que les segones parts mai no foren bones : aquesta és una segona part aplicada a les finances de les Comissions gestores i la primera part ja no va ésser bona i, per tant, la segona serà pitjor. (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER PRIMER : Ja en parlarem.

El Sr. ARMENDARES : No pot la V. S. parlar així !

El Sr. COMORERA : La segona part del Quixot és bona !

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Avui estic rebent lliçons dels grans mestres, senyor Armendarès.

El Sr. ARMENDARES : La V. S. no en té de mestres.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Si la V. S. m'està donant una lliçó.

El Sr. ARMENDARES : Jo no dono cap lliçó,

senyor Vidal i Guardiola, però la V. S. no ha de dir això.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Bé. Jo afirmo que el propòsit d'aquest article és introduir les intromissions de la política en una sèrie d'Ajuntaments que viuen pacíficament ; i quan més s'extengui aquesta facultat que voleu donar i més i més s'inviti a protestar, més es pertorbarà la vida dels nostres Ajuntaments, i és el que nosaltres volem evitar.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Aprovem, si es vol, avui mateix aquesta Llei, i jo asseguro al senyor Vidal i Guardiola que demà queda promulgada perquè no es cregui que volem donar marge a res d'això.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Això és, efectivament, una facilitat que agraeixo. Però jo em permetria pregar-li al senyor Conseller Primer que accepti o estableixi una forma tècnica allunyada de la política i aleshores en deu minuts s'aprova.

I ara estem en realitat a l'última de les observacions que hem de formular. Nosaltres no venim aquí a allargar, sobretot conscientment, els debats, sinó a formular les observacions que ens imposa la nostra consciència. I per això una altra vegada als nostres arguments. Nosaltres voldríem no combatre la fórmula del Govern ni defensar precisament la nostra ; el que nosaltres voldríem és arribar amb els companys de la Majoria a un acord que doni un aspecte tècnic a aquest problema, eliminant la política. I nosaltres diem : Primera instància : Si hi han, per exemple, deu Ajuntaments o vint Ajuntaments, que no seran molts més de deu, que estan compresos en aquesta Llei, que es faci un sorteig entre un doble nombre de funcionaris. Per exemple : si hi han deu Ajuntaments en aquest cas, s'inseculen vint funcionaris proposats pel Director de l'Escola d'Administració, per exemple ; però nosaltres, en els detalls, no ens hi fem forts. Que siguin funcionaris, però el menys és que els proposi el senyor Conseller Primer o que siguin designats pel Director de l'Escola d'Administració. S'inseculen vint funcionaris i es designa el que ha de fer una visita en un període molt curt, que nosaltres fixem en aquest vot particular, per a veure si les queixes són fonamentades, per a determinar quines quotes són excessivament baixes i s'han d'apujar, i quines s'han de rebaixar, que es faci el que s'hagi de fer en aquest cas, perquè nosaltres no anem a defensar cap injustícia tributària.

El Sr. COMORERA : Les heu comès totes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : I aquests funcionaris, en un termini curtíssim han de dir, segons el seu parer, com ha de quedar definitivament el repartiment. Així establert el repartiment, es concedeixen vuit dies per a entaular els recursos, perquè s'ha de donar temps al ciutadà que es cregui víctima d'una injustícia en ordre al repartiment per a reclamar. I per aquests casos, jo proposo un Tribunal de Segona instància a base de cinc funcionaris i cinc suplents ; el funcionari que ha fallat en primera instància no ha de formar part del Tribunal. Aquests senyors també han de disposar d'un període curt per a veure i estudiar els informes dels Ajuntaments,

els informes dels contribuents i els informes dels que hagin actuat en primera instància. I en un termini curtíssim — en la brevetat dels casos estem d'acord i encara disposats a què s'escursin tot el que sigui — aquest Tribunal falla en segona instància. Contra les decisions d'aquest Tribunal, resta la via contenciosa que nosaltres la podem tancar, i que crec que tampoc creurà convenient que es tanqui el Govern i la Comissió.

Un Sr. DIPUTAT: Per què no?

El Sr. SOL I CASABÓ: Perquè no pot, no pot.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Anem a resumir. I així, diem que nosaltres creiem que la solució més senzilla fóra prescindir d'aquest Projecte de Llei i fer complir les Lleis. I si el Govern i la Comissió no ho creu així, no accepta el que nosaltres proposem i vol anar a la resolució d'aquests conflictes, nosaltres proposem que es defineixi bé quins són els Ajuntaments afectats. Com a objecció fonamental, hem de dir que nosaltres el que més desitgem és que no actui la política, perquè si actués la política seria tant com emmetzinar els pobles. El repartiment, ja en si, és una cosa que té, moltes vegades, una influència destructora de la pau dels pobles. I es pot prescindir de la política en aquest cas, acudint a la designació de funcionaris que s'inseculen i es designa un per cada poble, i que, com ja hem dit, en un termini curt fan el repartiment; i amb posterioritat, el Tribunal designat per sorteig resol els recursos. Això és en poques paraules el que nosaltres proposem.

I per a facilitar la discussió d'aquesta Llei, volem referir-nos, i així ens excusarem després d'altre discurs, ens volem referir, repeteixo, a una proposta final: nosaltres, com que la legislació vigent no és molt clara i hi han disposicions contradictòries, creiem que l'única garantia que s'ha de prendre a l'objecte de què no es formulin reclamacions al sol objecte d'obstaculitzar la vida financera d'un Ajuntament, demanem que els que reclamin en virtut dels terminis especials que obre aquesta Llei, hagin de dipositar en la forma prevista per les Lleis les quotes reclamades; perquè, si no, haurà de reconèixer el meu estimat amic el senyor Conseller de Finances que fóra donar excessives facilitats als que, sense profit per a ningú, volguessin pertorbar la vida municipal dels Ajuntaments. I per a evitar-ho, s'ha d'establir que els que interposin aquestes reclamacions hauran de dipositar l'import de la quota més el 20 per 100, que és el que s'acostuma a demanar per a garantir apremis si hi ha lloc. I després que quan s'hagi d'interposar el recurs contenciós, vingui, no com en certs casos en els que el pagament de la quota es verifiqui en forma que no s'hagin pogut entendre els contribuents d'un poble.

Jo acabo recollint l'esperit de concòrdia que respiren les intervencions del senyor Conseller Primer i la part que podríem dir-ne tècnica de les interrupcions de l'amic senyor Farreres i Duran. Si creu el senyor representant de la Comissió, amb autorització del senyor Conseller Primer, que una brevíssima reunió de la Comissió, de deu minuts, pot permetre un acostament d'aquests punts de vista, tinguin la seguretat de què aquesta mateixa nit, i

no a darrera hora, pot quedar enllestida aquesta Llei.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran, per la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Molt breument, senyors Diputats, per a contestar el senyor Vidal i Guardiola i, naturalment, per a fer-li veure que no entro en tots els aspectes de la seva intervenció, perquè crec que, donades les reiterades manifestacions que ha fet, abans d'entendre-hi la Comissió ha d'intervenir-hi el Conseller Primer.

He d'agrair al senyor Vidal i Guardiola, no obstant, la facilitat que en certa manera ha donat a la Comissió en fer amb el seu discurs de totalitat un estudi dels vots particulars que venen presentant-se. No ha d'entendre el senyor Vidal i Guardiola, en el sentit que ho fa, les meves interrupcions; al contrari, no tenen altre objecte que el d'alleugerir el debat.

En quant a allò que ha afirmat en dir que nosaltres fèiem les coses a la mida del nostre gust i conveniència, encara que no ho ha dit concretament així, em permetrà que no ho qualifiqui, però sí que digui que ens ha sorprès, com ha sorprès als amics de S. S. (*Protestes en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. CASABÓ: A mi, no.

El Sr. FARRERES I DURAN: Jo creia que la V. S. feia demostracions de sorpresa. El primer cas concret del qual vaig tenir coneixement, era el d'un Ajuntament on es produí un conflicte pels amics de les VV. SS., que deien que havien estat atropellats en aquells moments, i nosaltres vàrem entendre que s'havia d'atorgar aquell dret als amics de les VV. SS.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ¿Quin Ajuntament és?

El Sr. FARRERES I DURAN: En aquest moment no el recordo (*Rialles en la Minoria de Lliga Catalana.*), i ho manifesto així perquè entenc que ens debem nosaltres aquesta sinceritat i no us ha de sorprendre que jo incorri en el desconeixement d'algun detall, perquè un company meu s'ha trobat indisposat, i degut a això defenso d'aquest dictamen quan eren altres vots particulars els que jo havia de tractar. Però en atenció al senyor Vidal i Guardiola puc dir-li, perquè si així acaben d'indicar-m'ho, que es tracta de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. CASABÓ: No en sé res.

El Sr. FARRERES I DURAN: Diré també que el senyor Conseller Primer, des del moment en què es va aprovar el traspàs de serveis de les Hisendes locals, podia haver creat un Tribunal Econòmic-Administratiu i fer-ho de la manera que li hagués semblat, en el supòsit que nosaltres féssim les coses com creu la V. S., però aquest caprici no l'ha tingut mai l'Esquerra. No va fer això, sinó que va donar un curs legal a la qüestió.

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria de Lliga Catalana: Això és un sofisme.

El Sr. FARRERES I DURAN: No podreu pas demostrar-me que això sigui un sofisma; en canvi, el que queda ben palesat és que el Conseller Primer, per Decret, podia haver donat la forma que li hagués semblat més adient als Tribunals Econòmic-Administratius.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ¿Us arrepen-
tiu de no haver fet una barbaritat?

El Sr. CONSELLER PRIMER: Deu vega-
des que ho hagués de fer, ho faria igual.

El Sr. FARRERES I DURAN: Jo parlo molt
clar, però, pel que es veu, el senyor Vidal i Guar-
diola no m'ha entès.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Cadascú té
les facultats que té.

El Sr. FARRERES I DURAN: Volieu fer
veure l'existència d'una disparitat de criteri i no
existeix tal cosa, i aclarit ja que no hi ha hagut el
criteri de voler fer les coses a caprici, hem d'aclarir
també que l'aspecte de voler donar aquesta inter-
venció a dos contribuents de cada Partit fixa prou
bé la nostra equanimitat, i nosaltres donem la ma-
teixa intervenció al Partit majoritari que al mino-
ritari. No hi ha interès per la nostra banda, doncs,
en voler dominar la situació, i si tan sols la garan-
tia de què en cada cas, i per cada Partit, pugui ha-
ver-hi la mateixa intervenció i que els cridats a in-
formar siguin els que allà hi visquin perquè ells
saben millor les coses que no pas els forasters que
s'hi poguessin enviar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Es que hi ha
forasters contribuents.

El Sr. FARRERES I DURAN: Altrament,
ells seran els que coneixeran millor les qüestions, i,
per tant, poden resoldre-les millor. No volen, per
tant, que hi hagi un Partit determinat, sinó que es
faci en el sentit exposat i siguin subsanades les an-
omalties que s'observin, i d'això que anem a fer no
se'n pot dir una cosa inspirada en el caprici, sinó
que en definitiva és el que convé per arribar a la
solució.

El senyor Vidal i Guardiola parlava d'una rifa
entre funcionaris...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perdoni, sor-
teig. La V. S. sap bé la diferència que hi ha entre les
dues paraules, i jo, que he estat funcionari, no puc
usar mai la paraula rifa tractant-se dels mateixos. Es
rifen objectes, no persones. *(Es dirigeix al senyor Co-
morera, el qual ha fet una interrupció que no ha arri-
bat a la taula dels taquígrafs.)*

El Sr. FARRERES I DURAN: Agraeixo a la
V. S. la interrupció perquè almenys hem aconseguit
quelcom, i és que amb la sèrie de lliçons que m'heu
donat i amb la ironia que sabeu gastar, voleu posar
de manifest la meua ignocència en determinades ma-
tèries.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No recordo ha-
ver fet tal cosa.

El Sr. FARRERES I DURAN: També he de
fer una observació sobre el fet que s'hagués de for-
malitzar un altre dipòsit de la quota assenyalada.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Una altra ve-
gada, no. Si ja està fet, no hi ha necessitat de tornar-
lo a fer.

El Sr. FARRERES I DURAN: No en el sentit
de fer-ho dues vegades, però jo he intervingut en
casos concrets en què es vol negar des del primer mo-
ment el dret del recurs malgrat tractar-se d'un mí-
nim de béns, la renda dels quals no cobrien les ne-
cessitats del seu posseïdor, perquè, de fet, si no pot
pagar la quota que li ha estat assenyalada, voleu
que almenys ja la dipositi abans, perquè teniu la se-
guretat que si no l'ha pagada perquè no la tenia,

tampoc no la podria dipositar, deixant sols les facul-
tats de recórrer. Hem d'ésser una mica més liberals,
deixar la mà més oberta perquè l'home que estigui
atropellat realment pugui defensar-se. No prejudgem
la solució d'aquestes coses; no volem prejudicar, vo-
lem senzillament obrir un camí per a solucionar con-
flictes en els quals es troben amics de les VV. SS. i
amics nostres, tots ells ciutadans de Catalunya, i
que, per tant, mereixen l'atenció d'aquest Parlament.

Perdoneu que no sigui més extens ni entri en
més detalls. Hi ha coses ben interessants que han es-
tat dites pel Conseller Primer quan va informar da-
vant de la Comissió, i permeteu-me que aquestes coses
no les hagi contestat per tal que ell pugui contestar-
les i recordar-les a les VV. SS., que algunes potser
ja les recordaran les VV. SS. i, a més, hi pugui apor-
tar les altres qüestions.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per
parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor
Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Jo també vol-
dria, com el senyor Vidal i Guardiola, fer una mica
extens, no massa, aquest discurs en el debat de tota-
litat, perquè, potser, fent-lo una mica extens ara, si-
gui la forma d'abreujar després el debat en l'articu-
lat; o sigui que així com ell s'ha referit també a una
sèrie de qüestions concretes que fan referència als
diferents articles de la Llei, jo, contestant la seva in-
tervenció, també m'hi referiré, i és possible que d'a-
questa manera, en lloc d'estirar el debat, l'escurcem.

Abans de tot, jo he de mostrar — he de dir amb
una absoluta franquesa — una mena d'estranyesa pel
to que ha donat el senyor Vidal i Guardiola al seu
discurs, amb el qual ha vingut a demostrar i ha vingut
a deixar veure que ell creia i la Minoria de Lliga Ca-
talana creia que es tractava d'un Projecte de Llei
transcendental, que es portava una pertorbació ex-
traordinària a la nostra vida municipal; ha dit que
no hi havia mai segones parts que fossin bones i que
sí, al seu concepte, la Llei per a la solució dels con-
flictes de conreu era dolent, aquestes conseqüències
podien ésser desastroses. Jo he de creure...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Les Comissions
gestores.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Les Comissions
gestores. Jo he de creure exagerada, desorbitada,
aquesta manera de veure aquest problema, i ho he de
creure sobretot per quant el senyor Vidal i Guardiola
ha de recordar que jo, amb un gust extraordinari —
sempre ho faig així i sempre aquesta serà norma de
conducta meua — vaig informar davant de la Comis-
sió que tractava d'aquest Projecte i vaig dir les pa-
raules que jo creia senzilles, que jo creia planeres,
adients a la importància d'aquest Projecte, que jo
crec que és mínim i petit, i, per tant, assabentat com
estava el senyor Vidal i Guardiola de la intenció i
abast d'aquest Projecte, m'estranya molt que ara hagi
vingut aquí a presentar-la al Parlament com una cosa
d'aquest caràcter catastròfic que ell ha volgut assenya-
lar en la seva intervenció. Potser, potser, trobaríem
una causa — no personalment pel senyor Vidal i
Guardiola, sinó com una reacció política de la Mi-
noria —, potser trobaríem una causa d'aquesta dife-
rència de to entre aquell amb el qual estava plantejat
l'afer al si de la Comissió i el d'avui en el saló de ses-
sions, perquè el Projecte, encara que sigui limitat en

el seu abast i encara que sigui reduït en els seus objectius, va trobar probablement punts sensibles en aquella cosa que en podríem dir *caciquisme rural*. És molt possible que els punts de fricció a què aquest Projecte arribi, siguin punts de relativa importància en nombre, però en canvi van a cercar uns punts neuràlgics en els quals s'hagin produït una sèrie de conflictes — efectivament, jo dic «conflictes, i ja en parlaré d'això — i d'aquests conflictes no estan aliens una sèrie de combinacions polítiques en aquells pobles de partidaris, o d'altres partidaris, però al capdavant del Partit de la V. S., i, per tant, aleshores aquesta reacció sigui major precisament perquè anem a trobar en un punt hipersensibilitats pel fet de què hi hagi un conflicte en aquell punt, i és aquest el punt que jo vull rebutjar i a què em volia referir.

Deia el senyor Vidal i Guardiola: «Oh, vosaltres en aquest punt feu una cosa semblant a allò del conflictes de conreu, amb el Projecte de Llei o la Llei per a resoldre els conflictes derivats dels contractes del conreu: primer fer els conflictes i després els voleu resoldre». Jo he de dir a la V. S. que tots aquests conflictes que volem resoldre aquí — jo que he estudiat la majoria d'ells i sé de què es tracta — no són conflictes ni produïts per nosaltres amb la Llei ni produïts per nosaltres anteriorment, sinó que la Majoria d'aquests conflictes, per no dir la totalitat d'aquests conflictes, són produïts pel caciquisme rural, pel caciquisme dels petits pobles, que és el pitjor dels caciquismes, perquè es fa en uns mitjans en els quals no hi ha prou cultura i elements de resistència i que, per tant, hi ha d'haver l'acció tutelar del Govern per a donar normes, no per a donar actes de força, sinó per a donar normes per a corregir aquests conflictes creats per aquest caciquisme. És per això que jo m'he d'estranyar encara més d'aquelles altres paraules, que aquestes sí que crec que són d'una gravetat extraordinària que pronunciava el senyor Vidal i Guardiola, quan deia que nosaltres amb això anàvem a produir l'anarquia. És dona aquí un cas paradoxal: Quan les coses es fan, per exemple, per disposicions governatives, ve la crítica de la Minoria de Lliga Catalana; quan, en lloc de fer les coses per disposicions governatives, aquestes coses es porten al Parlament de Catalunya, ve de la mateixa manera la crítica, perquè es porten al Parlament de Catalunya i es titllen aquestes coses que es porten al Parlament de Catalunya d'anàrquiques. Jo voldria que pensés la V. S. i medités quin ferment anarquitzant tan enorme, d'una virulència tan explosiva, tenen paraules com les pronunciades per la V. S., dient que amb les Lleis fetes pel Parlament de Catalunya es porta l'anarquia al nostre país.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ¿Em permet la V. S. unes paraules només? Jo m'he referit concretament, sobretot si hi ha casos de caciquisme, que jo ignoro en absolut, a què l'Estatut municipal té tot el necessari per a resoldre aquests conflictes que la V. S. podia haver resolt.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Perfectament, anem a això, senyor Vidal i Guardiola. L'Estatut municipal té — la V. S. ho ha dit — tot el necessari per a resoldre aquests conflictes, però la V. S. ha dit més — i jo ho tinc apuntat

aquí — la V. S. diverses vegades s'ha delectat en el fixar aquesta abundància de mitjans de l'Estatut municipal; una delectança que veritablement va més enllà en abast i veritablement és contrària al que defensa la V. S. Jo he apuntat aquestes paraules. Ha dit que ho regula d'una manera minuciosa, o bé, s'ha recalcat en aquesta minuciositat de la regulació de l'Estatut; unes altres vegades ha dit que hi havia disposicions, que eren moltes i complicadíssimes — paraules de la V. S. —; unes altres vegades ha dit que la legislació vigent era poc clara i que tenia disposicions contradictòries.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: M'he referit només a allò del dipòsit, només al dipòsit.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Són coses que estan en el DIARI DE SESSIONS, i jo ara pregunto a la V. S.: en un poble petit, amb la gent que té una intelligència natural, però que té poca cultura, amb una gent que no coneix aquestes disposicions minucioses complicadíssimes, nombroses, poc clares i sovint contradictòries, ¿no és aquesta la font i l'arrel del caciquisme?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No, no.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Hem d'obligar a tots aquests a què coneixin amb tot detallisme la Llei. Hem d'obligar a tots aquests a què coneguin tots aquests detallismes de la Llei, perquè puguin fer tots els recursos, totes les disposicions, totes les coses que siguin necessàries per a anar en mig d'aquest laberinte, d'aquests camins intrincats, d'aquestes disposicions tan profuses, contradictòries a la vegada i sempre complicades...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Conseller: Li contestaré després, però com a aclaració a la V. S., jo vull dir des d'ara una cosa. Tots els que m'han sentit — i el DIARI DE SESSIONS aquí estarà per a recollir les paraules — no han sentit que jo digués que els que en la legislació actual ocupen la darrera instància per a fallar i pel que han fallat o hagin encara de fallar, no tinguin intelligència ni la preparació necessària per a resoldre tots els casos pendents. Crec que això no ho he dit.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Ni jo ho he dit això. He dit que en pobles petits, amb intelligència natural, però amb poca cultura administrativa i jurídica, moltes vegades estaven agafats a les malles d'aquesta xarxa túpida de les disposicions complicades, i que, per tant, el Govern ha de fer una acció tutelar en aquells casos en què ells estaven sotmesos a un caciquisme dels que per saber massa aquestes disposicions complicades els tenien completament endogalats.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I per si no hi havia prou caciquisme, ara li fem...

El Sr. CONSELLER PRIMER: I anem a presentar la cosa tal com es va presentar a la Comissió el dia que en vaig parlar i tal com es referia el senyor Farreres.

Nosaltres tenim que en aquestes disposicions que ja hem dit que eren complicades, minucioses i nombroses, hi ha un element, un instrument que té aplicació. Aquest instrument són els Tribunals Econòmico-administratius. I jo deia — i ho deia com a argumentació, no com a desig que avui

dia me n'arrepenteixi, sinó que ja he dit en una interrupció que deu vegades que hagués de fer-ho, faria el mateix —, deia que quan es varen traspasar a la Generalitat les finances locals, jo em vaig trobar amb un problema, em sembla que el senyor Rovira s'hi va referir en una interpellació sobre aquest particular, que era la possible substitució d'aquests organismes i instruments dels Tribunals Econòmico-administratius, i llavors em vaig trobar que aquests Tribunals Econòmico-administratius que presten un bon servei, però que en virtut d'aquesta minuciositat i complicació que té la Llei, com que és d'humans errar, podia haver-hi algun cas que hagués errors i aquests errors els paguin gent que no hi tingués cap culpa, i em vaig trobar que jo podia en ús de les facultats i en ús del traspàs de serveis — hi havia hagut algú que fins m'havia fet una alegació contrària perquè no ho havia fet — jo podia suprimir-los o modificar-los.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Posant-hi polítics.

El Sr. CONSELLER PRIMER : No vagi a les meves intencions ; explico les meves intencions.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Estava en un error ; tal com està el Decret no podia fer-ho.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Ja ho crec !

El Sr. ROVIRA I ROURE : Està ben clar el Decret, diu que «existirán los Tribunales Económico-Administrativos hasta tanto que la Generalidad legisle». De manera que el fet de dictar la V. S. un Decret no era legislar.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Senyor Rovira i Roure : Si la V. S. i els senyors de Lliga Catalana, tenen un desig extraordinari de mermar i limitar les possibilitats de l'Estatut, és un punt de vista que vostès tindran però que nosaltres no compartim.

(Protestes en els bancs de la Minoria de Lliga Catalana.)

Jo he de dir sobre aquest particular que nosaltres hem vingut interpretant...

(Segeixen les protestes en els bancs de la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats : Ordre, que ja tindran ocasió d'aclarir els conceptes.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Es que el senyor Rovira no treia facultats a la Generalitat, sinó que distingia entre les facultats legislatives i governatives.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Puc acabar la meua alegació. Jo dic que nosaltres en funcions d'aplicació de l'Estatut hem entès la paraula legislar en el sentit general i jo citaria dotzenes de disposicions al senyor Rovira i Roure i nosaltres en aquest cas volem dir fer disposicions que són fetes per Decret i no per Llei del Parlament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Això és dictatorial. Això és Dictadura. Visca la Dictadura ! Es el vostre lema, caciquisme i Dictadura. *(Rumors. El senyor President imposa silenci.)*

El Sr. SELLÉS : Vosaltres en sou mestres d'això !

El Sr. CONSELLER PRIMER : Senyor Vidal i Guardiola : Jo sento molt que el molesti la

meua intervenció que procuro fer — i sé que la faig — amb tota ponderació i mesura, pel fet del raonada que és. Les VV. SS. no poden demostrar que tenen la raó que deien.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Ho farem.

El Sr. PRESIDENT : I els escoltarem amb molt de gust quan la Presidència els doni la paraula i no interrompin l'orador ; altrament no pot deliberar la Cambra.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Nosaltres pot comptar que pel fet de portar aquest Projecte de Llei aquí o portar un Projecte de Llei reformant els Tribunals Econòmico-administratius em sembla que ens és d'una facilitat tan igual i tant semblant i les dificultats potser en aquell cas eren molt menors, que el fet de no haver-ho fet, em fa l'efecte que no pot merèixer aquestes paraules que avui són tonitronants del senyor Vidal i Guardiola que tant aviat parla de caciquisme, de catàstrofes i de Dictadura, per un fet com els Tribunals Econòmico-administratius.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Celebraria no tenir raó.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Tribunals Econòmico-administratius que no s'han tocat, perquè jo crec que si alguna cosa s'ha fet amb delicadesa en aquest cas és la tramitació d'aquests processos d'Hisenda.

Jo donava a més una raó al senyor Vidal i Guardiola, que és que jo que no m'agrada posar-me plomes de paó, ho feia perquè honradament creia que havia de fer-ho i a més per una qüestió raonable. Deia al senyor Vidal i Guardiola, quan estàvem a la Comissió, que jo creia que no havia d'haver modificat els Tribunals Econòmico-administratius per Decret o per Llei, com vulgui el senyor Rovira i Roure que a mi m'és absolutament indiferent. Perquè jo no havia fet ? Creu la V. S. que era pel temor de portar un Projecte de Llei aquí ? Creu que era pel temor de canviar tot el conjunt dels Tribunals Econòmico-administratius ? No, la cosa era molt més senzilla i la vaig explicar al senyor Vidal i Guardiola fa quinze dies. Nosaltres tenim presentat al Parlament un Projecte de Llei municipal. En aquest Projecte de Llei es suprimeixen tots aquests organismes entremigs ; no hi ha cap instrument, cap òrgan, des de l'Ajuntament al Contenciós Administratiu, de manera que tots aquests instruments intermigs queden suprimits. I jo deia al senyor Vidal i Guardiola i als altres senyors de la Comissió : Vaig creure, potser equivocadament, crec que no, però en la meua consciència de governant, que en aquest cas seria portar una pertorbació a la Administració, modificar aquests Tribunals Econòmico-administratius, perquè suprimir una cosa que era la legislació vella era relativament fàcil, però crear un organisme nou per a suprimir-lo al cap de quatre mesos és portar una pertorbació innecessària i ferir una sèrie d'interessos creats que després és natural que es defensin i procurar després que no vagi d'acord aquesta Llei amb el Parlament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No proposem pas la creació d'un organisme permanent, proposem una solució transitòria.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vidal i Guardio-

la, si reitera les interrupcions, la Presidència no podrà concedir-li la paraula per a rectificar, entre altres raons, perquè haurà esgotat tots els arguments. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER PRIMER: A veure si tornem a centrar el debat. Resulta que era de facultat del Govern, del Parlament, de la Majoria, de qui vulgueu, el fet de modificar aquests Tribunals Econòmic-Administratius i fer d'aquests Tribunals Econòmic-Administratius en una forma, la que fos i que s'hagués determinat. I jo, amb tota consciència de la responsabilitat de governant i per les raons que he dit abans, vaig creure que era preferible, malgrat tots aquests conflictes, esporàdics si es vol, era més preferible deixar tal com estaven aquests instruments i no modificar aquesta legislació absolutament en res.

Ara bé, aquest és el punt central de l'assumpte. El fet que nosaltres creguéssim que aquests Tribunals Econòmic-Administratius era convenient no canviar-los ni suprimir-los ni modificar-los, això volia dir que nosaltres ens havíem de creuar de braços i que havíem de veure impàvids aquells casos que ens havien dit abans que per ignorància d'una pobra gent dels Municipis petits, resultava que en aquells pobles hi havia conflictes, dificultats, tota una sèrie de baralles, la destrucció de la pau interior del Municipi, sense que nosaltres hi anéssim a posar remei? El senyor Vidal i Guardiola ha dit que de conflictes no n'hi havia, jo voldria que es posés d'acord amb el seu company senyor Vallès i Pujals quan parlava del cas de Vilabertran, que ens el pintava amb colors foscos, que ens deia que hi havia vertaders conflictes d'ordre públic. De manera que jo voldria que ell vegés si efectivament dintre la modèstia i la petitesa dels Municipis rurals, aquests conflictes poden arribar a tenir virulència.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Si em permet...

El Sr. PRESIDENT: I amb la condescendència de la Presidència...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Moltes gràcies. En el cas concret de Vilabertran, el meu company senyor Vallès i Pujals no està aquí, però recordo — també hi ha el DIARI DE SESSIONS — que el senyor Conseller Primer, que la V. S. va oferir al meu company senyor Vallès i Pujals, fa potser dos mesos, el que en podríem dir una llebre, que és la resolució per la V. S., en el termini de quinze dies, del cas de Vilabertran, i en lloc d'aquella llebre, promesa fa dos mesos, avui tenim un gat, que és aquest Projecte de Llei.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Aquesta interrupció em deixa ben tranquil. Al cap de quinze dies d'haver promès allò al senyor Vallès i Pujals, es presenta al Parlament per a resoldre aquest conflicte...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Gat per llebre.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Si la Minoria de Lliga Catalana s'estima més que hi hagi resolucions de caràcter governatiu i no que vinguin al Parlament, prenc nota d'això i una altra vegada, en lloc d'obrar democràticament, obraré d'una manera governativa.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Això no és contestació.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Jo podia per-

fectament resoldre-ho governativament i vaig decidir portar-ho aquí.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però hi hauria hagut un recurs contenciós.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vidal i Guardiola, no faci recórrer la Presidència als recursos reglamentaris, que són ja reiterades les vegades que la presidència ha hagut de dirigir-se a la V. S. i no en termes d'amonestació.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Anem seguint aquesta penosa intervenció, i ara anem a trobar el punt que podríem dir de constitució de les Comissions.

El senyor Vidal i Guardiola parlava del fet d'apartar aquestes qüestions de la política. Aquest és el nostre desig. Si nosaltres vàrem fer unes Comissions en les quals hi haguessin dos i dos, de caràcter paritari, i posant-hi un completament apartat de la política, és precisament pel que ha dit abans el senyor Farreres i Duran de què havent-hi dos d'una part i dos de l'altra, fossin els assessors que tinguessin coneixement de l'assumpte i el tercer vingut de fora resolués com a àrbitre. La V. S. té prou experiència en tot el que fa referència a entitats, corporacions i organismes econòmics, i moltes vegades n'haurà presidit i sap que el fet de què hi hagin contraopinants d'un costat i d'un altre és allò que interessa al que ha de fer d'àrbitre per a saber de quin costat es decanta la raó, una vegada vista la controvèrsia de les dues parts oposades. De manera que el fet de què nosaltres posem uns d'un cantó i uns altres d'un altre, no vol dir que donem la supremacia ni als uns ni als altres, perquè els hi posem en el mateix nombre, i el que ha de decidir, el que posem com a àrbitre, és precisament el que demanava la V. S., un funcionari.

De manera que nosaltres, en realitat, en quant al que donem la decissió, complim el que la V. S. i la Minoria havien proposat en el seu vot particular. La V. S. dirà que hi ha una petita diferència, que les VV. SS. diuen que es tregui inseculació entre uns quants i aquí es diu funcionari del Departament de Finances. Ara sí que he de dir-li a la V. S. que jo crec que estic en un terreny fermíssim, un terreny en el qual molt sovint se m'han fet crítiques respecte al particular. En quant als funcionaris de Finances que realitzen, podríem dir-ne treballs de qüestions municipals i a l'ensem tots els que s'han nomenat en el que fa referència a aquests treballs, jo aquí d'una manera clara i categòrica, no diré desafi, perquè em sembla una paraula poc apropiada dirigida a un estimat amic com el senyor Vidal i Guardiola, però sí l'emplaço perquè em digui si és que pot demostrar que hi hagi un sol nomenament que no s'hagi fet en forma d'un concurs absolutament imparcial i en el qual hi hagi jugat cap caràcter polític. Tots els funcionaris, no sols els anteriors, sinó els que hagin entrat novament, han estat nomenats amb tals condicions d'objectivitat, amb condicions tan extraordinàries, gairebé diria excepcionals, que jo sóc el que he de recabar la plena responsabilitat dels mateixos i dir a les VV. SS. si és que tenen algun cas que demostrí que això no és cert, que ho manifestin públicament; perquè com que jo ja sé que no ho podran fer-ho, d'aquesta manera no es podrà recusar la imparcialitat dels funcionaris que estiguin al davant d'aquestes Comissions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo recullo l'ofertament.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Que es digui si se sap algun cas.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Avui no podria...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Finalment hi ha un altre punt. Aquest altre punt és el que fa referència als recursos. Jo en aquest punt sí que tampoc no faig una qüestió tancada, però jo recordo que és un dels altres punts que jo vaig explicar a la Comissió. Jo vaig dir que en el primer Projecte de Llei, tal com s'anava elaborant, no hi havia aquesta possibilitat del recurs davant del Conseller de Finances, i fou per iniciativa meua que jo vaig afegir a darrera hora aquest article en el qual es donava aquesta facultat de recórrer davant del Conseller de Finances. I si ho feia era precisament pel desig d'assumir la màxima responsabilitat de la cosa feta, no per a creure que jo hauria de resoldre l'assumpte en un sentit o altre; però des del moment en què jo considerava que es feia una Llei i que aquesta Llei potser en la seva interpretació podia portar alguns errors, era una posició massa còmoda per a mi deixar la responsabilitat d'aquests errors a les Comissions, i des del moment que jo tenia la responsabilitat de la iniciativa i de la presentació d'aquesta Llei, havia d'assumir també tota la responsabilitat del que amb aquesta Llei es fes, i l'única manera de què jo assumís personalment la responsabilitat de tot el fet amb aquesta Llei, era la possibilitat de donar el recurs davant del Conseller de Finances per als que es creguessin agreujats, perquè una de dos, si creia que els agreujats tenien raó es corregiria el que reclamessin, o, si no es corregís, la responsabilitat no recauria en els individus de les Comissions, sinó que cauria íntegra damunt meu. I fou purament i exclusiva amb aquest desig d'assumir íntegra la responsabilitat derivada de l'aplicació d'aquesta Llei que jo vaig creure que com a major garantia s'havia de donar aquest recurs davant del Conseller de Finances. Això ho vaig explicar a la Comissió i he tingut el gust de repetir-ho aquí ara.

Em sembla — potser al llarg de les interrupcions s'ha trencat una mica la línia de la contestació — em sembla que amb això no sols contesto a la major part de les alegacions del senyor Vidal i Guardiola, sinó que ve a ésser una explicació tot el clara possible de l'objecte i de l'abast d'aquest Projecte de Llei, o he d'afirmar aquí, per acabar, que la intenció d'aquest Projecte de Llei, sincera, franca i lleial, perquè si fos una altra jo també ho diria, és la mateixa que es diu en el preàmbul del Projecte de Llei, que és portar la pau a uns quants pobles de Catalunya que tenen la seva vida interior pertorbada. No és altra. És amb el desig purament de pacificació. Si haguéssim volgut fer d'aquest Projecte de Llei una arma política, no som tan poc intelligents que no l'haguéssim pogut fer d'altra manera que l'arma política hagués estat eficaç. Volem que veieu que aquesta és la realitat i és voler treure l'assumpte del lloc en què es troba, voler donar-li una finalitat política, quan no té res més que aquest sentit de pacificació, o voldria que vosaltres ho compreguéssiu, discutíssiu i ajudéssiu a l'elaboració d'aquest Projecte, amb el mateix esperit de pacificació dels Municipis petits amb què ha estat dictat.

Jo recordo que algunes vegades des dels bancs d'aquí davant, se'ns ha fet retret de què ens preocupàvem del Municipi de Barcelona, de què ens preocupàvem de les grans ciutats, i, en canvi, ens oblidàvem dels Municipis petits. Això se'ns ha dit diverses vegades. Jo, una vegada, referint-me a aquell cas de l'Ajuntament de Vilanova i d'altres, ja vaig dir que això era una falàcia i que nosaltres ens preocupàvem tant dels Municipis més grans de Catalunya com dels més petits. Amb aquest Projecte de Llei tornem a portar una confirmació d'aquest interès tutelar, no en un sentit d'intervenció interior que tingui el Govern de la Generalitat en tots els Municipis de Catalunya, des dels més grans fins als més xics, des dels més importants als més modestos, i nosaltres volem veure si en tots aquests Municipis que són pertorbats per qüestions dels homes i per qüestions petites dels pobles que, moltes vegades, tenen una virulència molt major que en les ciutats grans, nosaltres volem veure si amb una acció tutelar, amb una acció pacificadora, tornem la pau als Municipis. És aquest el propòsit que ens ha animat a presentar aquest Projecte de Llei, i sentim molt que aquesta Minoria hagi cregut que estava dirigit a altre propòsit. Jo voldria que després d'aquestes paraules us convencéssiu de què es com dic i col·laboréssiu amb el mateix esperit de pau i de justícia que ens ha mogut a presentar-lo.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Per a rectificar molt breument. Jo he sentit el discurs del senyor Conseller Primer i algunes vegades he estat a punt de considerar-me optimista en el sentit d'esperar que vindria tot seguit una indicació respecte a variacions.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Permeti'm, encara que ja ho tenia apuntat, he tingut un oblit, i és el de no dir que no tinc cap inconvenient en què demà, mitja hora abans de començar la sessió celebri una reunió la Comissió a la qual jo hi assistiria.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo he de dir que el mateix esperit de pau i de concòrdia ens anima a nosaltres. Per consegüent, hem fet una proposta que tenia una base substancial, la de veure si eliminàvem la política. Ara el senyor Conseller Primer m'ha dit — i això per a mi és molt grat — que mitja hora abans de la sessió de demà, ens podríem reunir amb la Comissió, i com que nosaltres no persegüim altra cosa que cercar fórmules de concòrdia encaminades a la mateixa finalitat que les VV. SS., jo crec que no dec molestar un sol minut més a la Cambra i reservar les manifestacions que, potser, calgui encara fer per a després de la reunió de la Comissió, si no tinc la fortuna — que espero tenir-la després d'haver escoltat el Conseller Primer — que la Comissió accepti aquelles propostes, sobretot les de caràcter tècnic de composició d'aquests Tribunals, que són per a mi les fonamentals. I res més; i prego al senyor Conseller que no ho prengui a descortesia, perquè crec que està en

l'esperit de la Cambra, que el debat ha de quedar ajornat per a la propera sessió.

El Sr. PRESIDENT: Resta suspès el debat.

Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Jo pregaria que, per cansanci de la Cambra, es suspengués la sessió, però hi ha un company de les VV. SS., que és el senyor Tallada, que demà no hi serà.

El Sr. PRESIDENT: Si la V. S. pogués fer una breu exposició, el senyor Tallada podria parlar.

El Sr. SOLER I BRU: En lloc de fer la presentació que s'acostuma, jo no tinc inconvenient en fer-ho així.

El Sr. TALLADA: Hi ha temps; són les vuit.

El Sr. SOLER I BRU: Seré breu. Sembla que és costum de fer una presentació dels dictàmens de Projectes de Llei, i aquesta vegada em toca a mi el fer-la per ésser el primer dictamen de la Comissió permanent d'Economia. Gairebé no tindria necessitat d'afegir-hi res meu, i podria concretar-me reproduint el preàmbul que hi ha al Projecte de Llei presentat pel senyor Conseller, però ja que és costum el fer la presentació, em permetré dir quatre mots solament per a fixar l'orientació que hom pretén amb aquest Projecte.

En aquest Projecte creant una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, no hi ha altra finalitat que la d'endegar un moviment cooperatiu, que si bé arreu del món ja és vell, en el nostre país està encara en els inicis de la seva constitució ferma com nosaltres voldríem. Es troben moltes cooperatives que si bé són formades a base de cooperació i la finalitat de les quals també és cooperativista, han d'anar a raure a un règim d'accions del sistema capitalista per a poder surar en el seu ideal. En aquest Projecte s'obre un crèdit a aquests Sindicats agrícoles i a aquestes Cooperatives de producció, perquè puguin surar, perquè puguin mantenir llur idealitat, sense necessitat de caure en l'interès usurari que moltes vegades acompanya aquesta usura, de caure a una mà acaparadora que encareix els productes de la terra, i els encareix pel motiu de no haver-hi tampoc una Cooperativa de consum que els pugui distribuir bé. Aquest interès usurari, amb el Projecte que presenta la Comissió Permanent d'Economia desapareixerà, perquè no fa res més que ajudar a aquests Sindicats al desenvolupament de llur obra.

S'ha presentat en aquest Projecte la forma alternativa que sigui regida la Caixa de Crèdit, o bé per un organisme mixt, o bé com a filial de la Generalitat, no pas perquè no es tingui una preferència. En el mateix dictamen es veurà que la preferència en ordre de relació estriva constituint, precisament, un organisme mixt entre la Generalitat i les entitats interessades, que ja es relacionen en l'esmentat Projecte; però com que la Generalitat, dissortadament, no pot comptar amb aquella aportació de capital necessària, de Caixes d'Estalvis i Entitats cooperatives i sindicades, ha de preveure el cas, ferma com està de constituir aquesta Caixa de Crèdit, que pugui tenir almenys un peu per a poder mercadejar i po-

der obtenir l'aportació d'aquestes entitats a l'obra colectiva que es pretén.

De totes maneres em sembla que és molt fàcil afirmar que aquesta Caixa de Crèdit serà constituïda formant un organisme mixt, perquè aquest és el criteri del Conseller d'Economia i Agricultura, i és el criteri també unànim de la Comissió. No obstant, es deixa la porta oberta, perquè sinó pogués ésser així, la Caixa de Crèdit no fracassés i quedi constituïda.

Aquest Projecte és modestíssim en sí. Es limita exclusivament a operar sobre aquests crèdits a aquests Sindicats, a aquestes Cooperatives de producció, àdhuc a les mutualitats, però jo us avencó que si aquest Projecte té l'èxit que cal esperar que tindrà, esdevindrà un veritable Banc cooperatiu, que si avui nosaltres tinguéssim la fortuna que el moviment cooperatiu de Catalunya fos semblant al d'Anglaterra per exemple, al d'altres països, aquest Projecte no hauria vingut aquí, perquè el Banc ja fóra una cosa realitzada, viva, i el que hauríem de portar seria una Llei d'enllaç, de reconeixement d'aquest Banc, que ja fóra creat. Però no essent així, portem aquest Projecte per a endegar de manera que el dia de demà les Cooperatives basades en aquests crèdits que la Generalitat pugui atorgar-los, tinguin una vida pròspera i puguin facilitar el desenvolupament cooperatiu i material de la nostra terra.

En la Comissió no s'ha pas demostrat que hi hagi una oposició entre les Minories i la Majoria respecte a aquest Projecte; únicament i exclusivament es refereix a la forma alternativa de fer-ho en règim d'organisme mixt o com a filial de la Generalitat. Això em fa suposar que aquest Projecte serà una obra comuna de tots els Diputats del Parlament, que es portarà endavant, endegant un esdevenidor planer i brillant per al cooperativisme a Catalunya.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Senyors Diputats: L'avençat de l'hora i el cansanci natural en tots nosaltres en una sessió feta en aquesta època de l'any, farà que jo no abusi massa de la nostra benevolença en escoltar-me, i que vingui a fer en el dia d'avui, no el discurs que jo pensava fer, sinó l'esquema del discurs que hauria fet.

La Minoria de Lliga Catalana ha acollit amb una gran simpatia el Projecte presentat per la Generalitat al nostre Parlament, perquè aquestes funcions del crèdit tenen una importància tan extraordinària, de tal manera multipliquen la força productiva de la indústria, de l'agricultura, de totes les activitats econòmiques dels homes, que veritablement no es pot dir que un país està perfectament organitzat si no té aquells organismes de crèdit que serveixen les diverses necessitats de les diverses activitats humanes.

No solament a Catalunya, sinó en països molt més avençats que la nostra pàtria, l'organització del crèdit, si bé perfecta en alguns dels seus aspectes, presenta, no obstant, buits, presenta defectes en alguns dels altres aspectes, de les altres modalitats que el crèdit adopta, i així a Espanya, i en altres nacions, tenim perfectament resolt el crèdit a curt termini, la banca privada s'encarrega

d'aquest crèdit; les operacions de descompte, la banca oficial fa aquestes operacions de descompte; es tenen a quasi tot arreu les funcions de crèdit hipotecari mitjançant bancs d'aquesta categoria; es tenen àdhuc les funcions de crèdit municipal, amb major o menor perfecció. Aquí a Espanya existeix el Banc de Crèdit Local que desenrotlla en determinats moments, o ha desenrotllat, una gran activitat per a facilitar mitjans als Ajuntaments per a procedir a grans reformes o atendre llurs funcions. Però hi ha una sèrie d'altres modalitats de crèdit que, com dic, no solament a Catalunya sinó en moltes altres nacions molt més avançades ofereixen defectes, buits. Una d'aquestes modalitats, que està mancada a casa nostra gairebé d'existència, és el crèdit als petits, a aquelles persones, a aquells modestos comerciants i industrials que no ofereixen el que es diu en tècnica bancària, una superfície suficient de crèdit, i que, per tant, la banca privada no està en disposició, dintre de les seves regles, de les normes que regula la seva funció, per a poder-los afavorir, de poder-los donar els mitjans per a desenvolupar-se, i és precis aleshores — en algunes altres nacions s'ha fet, en cap d'elles perfectament ha reeixit — que vingui la solidaritat entre els diversos petits productors a substituir aquella solvència d'un sol productor en una solvència de major abast davant d'una banca privada.

El Sr. COMORERA: Demano per parlar.

El Sr. TALLADA: Una altra de les bases que hi ha en l'organització creditícia és el crèdit a llarg termini. La Banca privada funciona, treballa, no solament amb els seus propis cabals, sinó principalment amb els cabals que altres persones li porten, els cabals dels compte-correntistes; i és clar que necessita tenir en tot moment a disposició la totalitat o gran part d'aquests capitals per a poder atendre a les demandes de desembors que se li puguin fer. I, per tant, quan una indústria necessita eixamplar les seves instal·lacions, quan una indústria necessita fer compres de maquinària, fer compres d'edificis, de terrenys, etcètera, li fa falta un crèdit a un termini tan llarg, que la Banca privada, les més vegades, es veu impossibilitada de facilitar. I aleshores, en aquestes condicions, es precisen Bancs especialitzats.

Aquí, a Espanya, s'ha intentat resoldre aquest problema per mitjà del Banc de Crèdit Industrial, però l'organització extremadament burocràtica d'aquest organisme, malgrat que aquests darrers anys hagi adquirit una major movilitat o activitat, fa que aquest problema no s'hagi resolt per aquest any.

I, per últim, un altre dels problemes que s'ha plantejat en l'organització del crèdit dintre de la nostra pàtria, és l'organització del crèdit agrícola. En ordre a aquest crèdit, si bé existeixen petites institucions, sindicats i caixes rurals que ajuden els petits agricultors, està mancat principalment d'una organització global que vingui a donar una coherència a tot el sistema, una organització global que ajunti aquestes forces disperses per a donar-li una potencialitat que, separades totes elles, no poden de cap manera tenir. A Espanya s'ha presentat un Projecte de Banc nacional de

crèdit agrari, de crèdit agrícola; i aquesta institució que és sempre companyona de totes les reformes de caràcter agrari, no sabem si resoldrà el problema del crèdit. I ens sembla que sols vindrà a ésser una ajuda a la reforma agrària espanyola, de la qual no és aquest el moment de fer una crítica.

D'allò dit es dedueix i s'indica que existeixen buits dintre de l'organització del crèdit en el nostre poble, i, per tant, és una gran obra la que fa la Generalitat en pretendre omplir un d'aquests buits, i és d'esperar que en el curs dels anys, quan l'estructuració de Catalunya vagi progressant, també sortiran del Banc del Govern Projectes que vinguin a resoldre altres dificultats en què es troben les persones o entitats que necessitem crèdits a llarg termini, o bé, dels petits productors que no tenen solvència necessària per a anar a cercar-lo a la Banca privada.

Però, si nosaltres estem completament d'acord en què s'hagi presentat un Projecte d'aquesta naturalesa a la deliberació del Parlament de Catalunya, no estem de cap de les maneres en conformitat amb la forma general que revesteix el Projecte de Llei que estem discutint ara.

Indubtablement, el Parlament de Catalunya, en aquestes hores transcendents de la vida del nostre poble té un interès extraordinari en demostrar que vol resoldre els problemes que el nostre poble té plantejats; volen demostrar els Diputats als homes que han dipositat en llurs mans la seva confiança, esmercem tots els nostres dalers i activitats en anar estructurant la Catalunya que havíem somniat, i aquests dalers fan que moltes vegades la nostra obra tingui un caràcter de precipitació, un caràcter d'improvisació que, molt possiblement, no deuria tenir. En molts dels Projectes que aquí s'han presentat a discussió, nosaltres hem trobat a mancar una informació prèvia que ens donés a conèixer les opinions i, moltes vegades, suggerències de persones o entitats interessades. I trobem també a mancar moltes vegades, com es fa en altres Parlaments, el posar-se a discussió un Projecte, vagi acompanyat d'una sèrie de documents, d'antecedents, que ens demostrin com s'han resolt aquests problemes en altres països més avançats que el nostre..

La Generalitat ha fet una sèrie de publicacions; ahir, per exemple, se'ns en va repartir una que jutjo molt interessant pel que he fullejat. Però gairebé sempre aquestes informacions escrites vénen després de promulgada la Llei; i fóra de desitjar que vinguessin abans de la discussió de la Llei, perquè la discussió es pogués portar a terme amb complet coneixement de causa i així moltes vegades no tindríem d'improvisar aquí ràpidament coses que altres països tenen completament resoltes.

I així en el cas actual, crec que hauria estat interessantíssim veure quines són les organitzacions centrals de crèdit agrícola que existeixen en altres països i la sèrie de reformes agràries que s'han anat dictant en aquests darrers temps, consignat-se una sèrie d'exemples d'organització que tendeixen a coordinar l'activitat creditícia dels petits sindicats, de les caixes agràries, rurals, etc. I sobretot creiem que aquesta Llei ha d'ésser inseparable d'una Llei de sindicats agrícoles. I esperem que el Govern de Ca-

talunya procurarà estudiar i portar a la nostra deliberació, perquè és absolutament necessari que les activitats dels sindicats prenguin aquelles característiques que tenen en els països que van a la capçalera del progrés...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Està molt avançada.

El Sr. TALLADA: Me n'alegro molt. Així com nosaltres trobem en les seves línies generals perfecta la presentació del problema, amb allò que no estem conformes i apuntem la idea, és en aquest caràcter d'elecció entre dues formes completament diferents que conté el Projecte que ara estem discutint i sobretot, que en el Projecte es parli del crèdit agrícola d'una manera molt vaga i no es marquin orientacions en el donar modalitats a les moltes que té el crèdit agrícola i que podrien ésser objecte de l'activitat d'aquestes institucions. Nosaltres creiem que convindria que se'ns digués quines són les orientacions de caràcter general que ha de tenir aquesta futura organització i quins són els diversos objectes del crèdit als quals s'hauria d'adreçar preferentment les seves activitats.

Existeix, com saben els senyors Diputats, la forma del crèdit agrari per a l'adquisició de terres, de les cases dels treballadors del camp. Això precisa un capital extraordinari; i no em sembla que amb la modèstia amb què es vol instituir aquesta caixa de crèdit agrari mutualista pugui dedicar a això les seves activitats. Existeix també la forma de crèdit encaminat a produir millores en les terres de conreu. Aquest crèdit no ha de tenir una duració tan extraordinària, però forçosament ha d'ésser superior a un any, perquè és precis que dels majors rendiments que es puguin treure d'aquestes terres en virtut de les millores que s'hagin introduït permeti pagar l'amortització, l'interès, etc. Existeix, com a tercera modalitat principal, perquè m'estic referint únicament a les principals, els crèdits d'explotació, o sigui els crèdits necessaris per a l'adquisició d'adobs, llavors, pagaments de jornals, etc.; i aquest sí que podria ésser una de les formes a les quals prestés principal atenció aquesta caixa, perquè precisament les institucions privades de crèdit es troben amb dificultats per ajudar els petits propietaris del camp i és en aquesta perquè s'ha de proporcionar el crèdit en un moment en què no tenen aquesta garantia i les institucions privades necessiten per al seu funcionament una garantia material.

I per últim, interessantíssim també i gairebé nou en el nostre país, el crèdit de l'especulació, a aquesta especulació de la qual molts en parlen malament sense conèixer-la degudament; aquesta especulació que és en el fons l'essència del treball del comerciant, dels agricultors i dels industrials, perquè tots ells, més o menys, especulen entre la diferència del valor actual d'uns productes i el que aquests productes prendran el dia de demà.

I aquí hi ha les modalitats dels *Warrants* agrícoles i dels *Lagerhausscheine* d'Alemanya. Hi ha també, per exemple, la concentració de col·lites en magatzems cooperatius que permeten una major conservació i els procediments nous d'esterilització dels cereals que no estan a l'abast dels petits agricultors i en fi, aquestes diferents orientacions del crèdit agrícola, de les que en aquest Projecte no se'n diu res. Es tracta solament de crear una Caixa de Crèdit agrícola, però no sa-

bem les modalitats principals que han de constituir la nova institució i això fa que nosaltres creguem que aquest Projecte en lloc d'ésser presentat en forma d'unes bases esquemàtiques, mereixia per la seva importància un major desenvolupament i sobretot, que el Parlament es troba ara davant del conflicte d'haver de votar una cosa que deixa en mans dels organismes de Govern no solament uns principis de caràcter general, sinó que dona la conformitat a què els organismes de Govern escolleixin entre dues formes diverses d'organització, formes que poden tenir cada una els seus perills, que és gairebé un vot en blanc que dona el Parlament als organismes de Govern.

El perill gran que nosaltres hi veiem — i a això s'encaminen les esmenes que hem tingut l'honor de presentar — és el de què pugui arribar el moment en què sigui solament la Generalitat la que hagi de portar a terme la creació d'aquesta Caixa de Crèdit agrícola i seria precis que no ens enganyessin les nostres pròpies forces, perquè dissortadament Catalunya és encara una cosa petita, perquè els mitjans amb què puguem comptar per a atendre aquestes necessitats i donar-li aquest nivell cultural i econòmic que tots desitjaríem que tingués immediatament, siguin suficients. Les nostres forces són petites i convé examinar bé totes les activitats per tal d'evitar un fracàs que fes inútils les nostres iniciatives.

Es necessària també la iniciativa oficial i encara que jo he fet campanya perquè l'he creguda necessària, contra l'excessiva intervenció oficial, sóc un home que no creu que l'Estat hagi d'estar inhibit de tota intervenció en les activitats econòmiques, sinó que creu que l'Estat ha de tenir les seves iniciatives en les coses que cregui justes i convenients per a un poble i en els que la iniciativa privada no basti per a fer-les néixer i desenvolupar; però creiem que no és la Generalitat la que ha de suportar totes les pèrdues d'aquesta Institució, ni ha de portar tots els cabals i tots els esforços, corrent amb el perill d'aquest emprèstit. És precis no caure en aquell perill que nosaltres havíem censurat tant de la Dictadura en les seves activitats econòmiques, i una cosa semblant a això seria l'aval aquest, perquè tenim ja l'antecedent de la Caixa de l'Atur Forçós que per la importància del problema que escapa a la iniciativa privada i exigeix una actuació de Govern i mitjans econòmics abundosos per a fer front a aquesta malaltia social tan desenvolupada en aquests moments, varem comprendre que era precis admetre la possibilitat de l'emissió d'un emprèstit que portés la garantia de la Generalitat; però si també de tenir aquest aval la Caixa Agrícola...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Dintre d'uns límits molt modestos, senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: No tan modestos, perquè es tracta de 10 milions de pessetes.

El Sr. CONSELLER PRIMER: No, l'aval, no; la Caixa. L'aportació de la Generalitat és limitada.

El Sr. TALLADA: Si ella crea la Institució arriba als 10 milions de pessetes. 10 milions de pessetes, si ella decideix que sigui un organisme de la Generalitat.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Es per a tenir una major facilitat de negociació.

El Sr. TALLADA: Doncs això havia de fer-se abans, i fer constar clarament que la Generalitat no s'encarregui d'una cosa en el cas que les altres no la volguessin.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Això hauria estat anar contra la sobirania del Parlament, cas d'haver-se fet abans.

El Sr. TALLADA: Presentar un Projecte no era pas anar contra la sobirania del Parlament.

En resum, el que nosaltres desitgem és treure aquest caràcter dupli del Projecte, i que se suprimixi la possibilitat de què sigui la Generalitat la que s'hagi d'encarregar d'una cosa a la qual no volguessin cooperar les entitats privades, plantejant-se així la frase administrativa, que diu que les activitats de l'Estat prenen sempre les deixes, compte de l'activitat privada. Per tant, nosaltres creiem que el que convé és que el Projecte torni a la Comissió per a deixar d'ésser un Projecte de bases i convertir-se en un Projecte definitiu en el qual es tinguessin en compte les suggerències que acabo de fer en les paraules que he adreçat a les VV. SS. i, sobretot, fent-hi aquells treballs preliminars per tal de saber si han de tenir bona acollida entre les Caixes d'Estalvis, Sindicats Agrícoles, Caixes rurals, i altres organismes, i es presentés en forma d'Institució mixta, a la qual la Generalitat hi portés una cooperació i una ajuda, però que vinguessin les entitats principalment interessades i que n'han de gaudir, a cooperar-hi també, i així evitaríem els perills que es poden derivar del poc estudi que al nostre entendre s'ha fet del Projecte, i fracassés una institució que mereix tota la nostra simpatia, pel bé de Catalunya, i que hagués de fracassar per una improvisació del nostre Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU: Jo he de demostrar la meua estranyesa davant de les paraules del senyor Tallada. Sóc nou en les lluites parlamentàries, però em semblava que el que es deia a les Comissions es podia dir al Parlament, i pel que veig resulta que a les Comissions es callen coses que després es diuen al Parlament.

El Sr. TALLADA: Jo sempre he dit a la Comissió que no ens agradava que fos la Generalitat...

El Sr. SOLER I BRU: Si el senyor Tallada hagués demanat una informació, no podia dubtar de què sí hauria concedit.

Jo modestament, potser d'una manera immerescuda, presideixo aquesta Comissió i poso la meua bona voluntat en el treball de la Comissió i en el del Parlament i ho faig no solament amb la modèstia, sinó també amb el companyerisme i amb la consideració que s'ha de tenir, i no comprenc que en la Comissió no es demani una informació pública per a fer-ne després d'això una arma de combat al Parlament. Sincerament, noblement, confesso que aquesta és una falsa arma de companyerisme.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. SOLER I BRU: He de preguntar a l'amic senyor Tallada que no comprenc que ara demani la retirada del Projecte perquè torni a la Comissió després de tres setmanes que el Projecte s'ha presentat aquí i que podien haver-se aprofitat per a es-

tudiar-lo amb més detenció, i jo que he tingut el prurit de què es discutís en aquestes hores per atenció al senyor Tallada, perquè havia manifestat que havia d'anar-se'n de Barcelona, veure com ara surt el senyor Tallada amb la retirada del Projecte, francament, no ho sé comprendre. Si abans hagués fet aquestes manifestacions, potser jo hauria estat al costat del senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Jo crec que el meu amic no ha entès ben bé el que jo he dit. Jo no he parlat d'informació pública respecte a aquest Projecte, he parlat en general que els Projectes que es porten a aquesta Cambra seria preferible que anessin precedits d'una informació de caràcter públic. Jo he parlat amb respecte d'aquest Projecte, i després el senyor Soler i Bru recordarà perfectament que, jo, dintre de la Comissió, vaig demostrar sempre la meua oposició a què fos una institució de la Generalitat. Això no vol dir que jo no hi portés la meua collaboració i jo he d'agrair que algunes de les meves suggerències hagin estat acceptades, perquè si el Parlament no accepta el desig nostre de què la Institució aquesta sigui una organització de caràcter mixt, aleshores nosaltres haurem contribuït també a millorar amb el nostre petit i modest esforç el dictamen i l'articulat d'aquest Projecte. De manera que el punt de vista que jo he sostingut aquí era un punt de vista conegut pels meus companys de Comissió, i aquí he de sostenir el mateix que havia sostingut en la Comissió, que crec que és precís que sigui una Institució de caràcter mixt. Si vosaltres no accepteu que sigui una Institució de caràcter mixt, mantenint el dictamen, aleshores és clar que no hi ha mitjà que vagi altra vegada a la Comissió, però el meu desig seria de què el dictamen es modifiqués en aquest sentit, o sigui, que es fessin unes institucions de caràcter mixt. Per això hi ha dos mitjans d'anar-hi: Un, que el Parlament, mitjançant els seus vots vagi modificant article per article i el converteixi en un sol aquest Projecte que té dues alternatives, o bé, que, en virtut de la discussió que aquí hi hagi hagut, torni una altra vegada a la Comissió, perquè lagi tingut jo la sort de convèncer a la Cambra, ja què no havia pogut convèncer abans els individus de la Comissió... *(El senyor Comorera pronuncia unes paraules que no arriben clares a la taula dels taquígrafs.)*

A veure si jo tinc la sort de convèncer la Cambra, i que, d'acord amb ella torni altra vegada a la Comissió perquè sigui modificat el Projecte. Jo crec que ha exagerat una miqueta a l'atribuir-me una manca de la correcció que jo procuro que sempre estigui molt lluny dels meus actes i que crec perfectament parlamentària i correcta l'exposició dels punts de vista que havia ja sostingut abans en la Comissió, en la proposició d'un vot particular que no ha estat inclòs en el dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Comorera.

El Sr. COMORERA: Prego a la Presidència em reservi la paraula per a la sessió del dia següent.

El Sr. PRESIDENT: Resta en l'ús de la paraula el senyor Comorera, per a la sessió del dia següent. Se suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre Política municipal del Govern de la Generalitat.
3. Continuació de la interpellació sobre Traspàs de Serveis del Notariat.
4. Interpellació sobre conflicte del ram de la construcció.
5. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent al Repartiment general d'utilitats.
6. Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

(S'aixeca la sessió a dos quarts de nou i cinc minuts de la vetlla.)

Vots particulars de la Minoria de Lliga Catalana al dictamen de la Comissió de Finances referent al Repartiment general d'Utilitats

Els sotasignants, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular el dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei, establint un procediment especial per a resoldre els conflictes promoguts en diversos pobles de Catalunya, en relació a la formació del Repartiment general d'Utilitats i pel cas de que la Cambra no rebutgi totalment el Projecte com proposaran els sotasignats següents

VOTS PARTICULARS

I. L'article 1.er quedarà redactat així:

«Per tal de solucionar amb propòsits de conciliació i en termes de justícia els conflictes promoguts en diversos pobles de Catalunya en relació a la formació del Repartiment general d'Utilitats com a exacció municipal, s'autoritza el Conseller de Finances per a obrir un període extraordinari de revisió de l'esmentat Repartiment als Municipis on sigui procedent, d'acord amb els resultats que ofereixin els expedients de reclamacions plantejades legalment, però pendents encara de solució el dia 27 de juny del 1933. Els Ajuntaments afectats són exclusivament els següents:...

II. L'article 2.^{on} quedarà redactat així:

«Per a resoldre els expedients en primera instància, es formarà una llista de funcionaris especialitzats en matèries d'Administració Local. La llista serà establerta pel Director de l'Escola de Funcionaris d'Administració de la Generalitat de Catalunya i deurà compondre-se exclusivament de funcionaris que ocupin el càrrec de Secretaris d'Ajuntaments, Interventors municipals, o bé, d'Oficials de Secretaria o d'Intervenció en Ajuntaments de més de 5,000 habitants. La llista contindrà un número de persones igual al doble d'Ajuntaments compresos en l'article 1.er

Establerta la llista es sortejarà el funcionari que hagi de revisar cadascun dels Repartiments on hi hagi conflictes pendents. Aquest funcionari deurà formular la seva proposta de solució definitiva, d'acord amb l'establert en l'Estatut municipal i disposicions complementàries en el termini improrrogable de deu dies. La seva decisió serà feta pública el dia hàbil següent en el tauló municipal d'Edictes i notificada immediatament als reclamants.

Els interessats podran formular recurs fundat exclusivament en infraccions legals, en el termini de vuit dies hàbils següents al de la notificació. Les no recorregudes, es consideraran fermes.»

III. L'article 3.er quedarà redactat així:

«Per a la resolució dels recursos formulats d'acord amb l'article anterior, es sortejarà entre els funcionaris compresos en la llista ja esmentada, cinc funcionaris i cinc suplents (car mai podrà actuar en el Tribunal el funcionari que hagi intervingut en primera instància en l'expedient corresponent), els quals, constituïran un Tribunal que examinarà les alegacions escrites dels recurrents, les dels Ajuntaments respectius i l'informe que deurà emetre, en el termini de cinc dies, el funcionari que hagi fallat en primera instància.

Les resolucions d'aquest Tribunal seran fermes.»

IV. L'art. 4.er quedarà redactat així:

«Queda reservat als interessats el dret d'acudir a la via contencioso-administrativa contra aquestes resolucions, de conformitat amb l'establert en la legislació vigent.»

V. L'art. 5.^{on} quedarà redactat així:

«Perquè es tramitin en el procediment especial establert en la present Llei les reclamacions pendents contra Repartiments municipals deurà provar-se que ha estat constituït el dipòsit de la suma discutida, augmentada en un 20 per 100.

De la mateixa manera serà indispensable el pagament en ferm de la quota per a poder acudir a la via contenciosa.»

VI. L'art. 6.^{on} quedarà redactat així:

«Entretant sigui sotmès un Repartiment el període de revisió, els Ajuntaments no podran al·legar aquest fet com argument per a retrassar la seva normal tramitació en la part que correspongui a quotes no reclamades ni retrassar tampoc, la d'altres exaccions del mateix exercici i la del propi Repartiment i altres exaccions dels exercicis posteriors al que és objecte de reclamació.»

Palau del Parlament, 18 de juliol del 1933.
— J. Vidal i Guardiola, J. M.ª Tallada i J. Rovira i Roure.

Vots particulars de la Minoria de Lliga Catalana al dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

Els Diputats que sotscriuen, presenten el següent vot particular a l'art. 1.er, base 1.ª, del Projecte de Llei creant una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Que es supremeixin les paraules: «o bé com filial

seva, amb completa independència de tota altra entitat.»

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — J. M. Tallada, Rovira i Roure, Vidal i Guardiola, Casabó.

Els Diputats que sotscriuen presenten el següent vot particular a l'art. 1.^r, base 3.ª, del Projecte de Llei creant una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

El paràgraf primer de dita base quedarà redactat en la següent forma :

«La duració de la Caixa serà indefinida. Amb tot, el Govern de la Generalitat deurà declarar-la dissolta en el cas de què les pèrdues sofertes arribin al 25 per 100 del capital desemborsat.»

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — J. M. Tallada, J. Vidal i Guardiola, Josep Casabó.

Els Diputats que sotscriuen presenten el següent vot particular a l'article 1.^r, base 5.^a

La dita base quedarà redactada com segueix :

«El capital de la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu serà de 10 milions de pessetes, aportat, part per la Generalitat, en proporció no inferior al 15 per

100 ni superior al 25 per 100, i la resta per les altres entitats que formin part de la Caixa.»

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — J. M. Tallada. — Vidal i Guardiola. — Josep Casabó.

Els Diputats que sotscriuen, presenten el següent vot particular a l'art. 1.^r, base 6.ª, del Projecte de Llei creant una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

El paràgraf primer de dita base quedarà redactat de la següent forma :

«La part de capital que correspongui a la Generalitat l'aportarà en un màxim de deu anualitats que seran incloses en el Pressupost ordinari anyal. Enguany s'aplicarà la consignació necessària de la partida 1003 del vigent Pressupost de despeses.»

Del paràgraf cinquè es suprimiran les paraules :

«Del reintegrament d'aquest emprèstit en respondran el capital de la Caixa i la Generalitat de Catalunya.»

Barcelona, 18 de juliol del 1933. — J. M.ª Tallada, Vidal i Guardiola i Josep Casabó.

